

Arrest

nr. 264 879 van 3 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juli 2021 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juli 2021 beslist de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor 15 jaar. Dit zijn de bestreden beslissingen, die verzoeker gezamenlijk in één akte ter kennis worden gebracht en die zijn gemotiveerd als volgt:

"Mijnheer

naam : [A.]

voornaam : [R.]

geboortedatum : [xx/xx/1979]

geboorteplaats: Mechelen
nationaliteit: Marokko

Krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen:

U bent geboren in België op 30/11/1979. U werd op 10/12/1979 in het bezit gesteld van een identiteitsbewijs voor een niet-Belgisch kind.

Op 30/11/1991 bent u in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 23/03/2000 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand met uitstel voor 3 jaren, omdat u zich schuldig had gemaakt aan smaad aan een agent, drager van de openbare macht. Het feit vond plaats op 24/06/1999.

Op 26/10/2001 werd u aangehouden en op 27/10/2001 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis, omdat u werd verdacht van een gewone diefstal.

Op 25/01/2002 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel voor de helft gedurende 5 jaren (het uitstel werd uitvoerbaar ingevolge het vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen dd. 28/11/2003), omdat u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, met de omstandigheid dat de diefstal werd gepleegd bij nacht en aan heling. Deze feiten vonden respectievelijk plaats op 25/10/2001 en tussen 24/10/2001 en 27/10/2001.

Op 20/02/2002 bent u in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 27/03/2002 heeft u zichzelf aangeboden en bent u opgesloten in de gevangenis, ter uitvoering van het vonnis van 23/03/2000, waarin u werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand met uitstel voor 3 jaren, omdat u zich schuldig had gemaakt aan smaad aan een agent, drager van de openbare macht. Op 25/01/2002 werd deze straf uitvoerbaar gemaakt door de correctionele rechtbank te Mechelen, aangezien u niet had voldaan aan de voorwaarden voor het uitstel. U werd onder elektronisch toezicht geplaatst op 24/04/2002.

U werd op 09/05/2002 in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 16/05/2002 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met een uitstel gedurende 3 jaren (het uitstel werd herroepen door vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen dd. 28/11/2003), omdat u zich schuldig had gemaakt aan bedreigingen mondeling of schriftelijk onder bevel of voorwaarde van een criminele straf, van mevrouw [K.V.]. Het feit vond plaats op 29/09/2001.

Op 19/12/2002 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met een probatie uitstel van 3 jaren (het probatie uitstel werd herroepen dd. 27/05/2004), omdat u zich schuldig had gemaakt aan de fabricatie, verkoop, invoer en het dragen van. verboden wapens, heling en aan twee inbreuken op de wetgeving inzake drugs, met name de invoer, bezit, verkoop, aflevering of aanschaffing van cannabis en de vervaardiging, bezit, verkoop, aflevering of aanschaffing van MDMA en amfetamine. Deze feiten vonden plaats tussen 07/01/2000 en 14/07/2000.

Op 20/02/2003 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden, omdat u zich had schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan smaad aan een agent drager van de openbare macht en aan twee feiten van gewone diefstal. Deze feiten vonden plaats in de periode tussen 01/08/2001 en 21/09/2001.

Op 08/05/2003 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten, omdat u werd verdacht van slagen en verwondingen met name opzettelijke slagen, verkrachting op een meerderjarige en gewone diefstal.

Op 15/05/2003 werd u in vrijheid gesteld na een opheffing van het bevel tot medebrenging of tot aanhouding.

Op 09/06/2003 werd u aangehouden en dezelfde dag onder aanhoudingsmandaat opgesloten, omdat u werd verdacht van vrijheidsberoving wederrechtelijk door een particulier.

Op 18/07/2003 werd u in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 28/11/2003 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden, omdat u zich schuldig had gemaakt aan verkrachting op een meerderjarige, slagen en verwondingen met name opzettelijke slagen (2 feiten), vrijheidsberoving wederrechtelijk door een particulier (2 feiten), diefstal door middel van geweld of bedreiging, belaging, bedreigingen mondeling of schriftelijk onder bevel of voorwaarde van een criminele straf en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen. Terug was het slachtoffer mevrouw [K.V.]. Uit dit vonnis blijkt dat mevrouw [K.V.] een persoon betrof, met wie u samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie gehad heeft. Deze feiten vonden plaats tussen 01/05/2003 en 10/06/2003.

Op 02/04/2004 werd u veroordeeld door de correctionele rechtbank te Mechelen tot een gevangenisstraf met onmiddellijke arrestatie, omdat u zich schuldig had gemaakt aan slagen en verwondingen met name opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid en slagen en verwondingen met name opzettelijke slagen. U werd dan ook aangehouden en opgesloten. U heeft tegen deze veroordeling verzet en een beroep ingediend (maar u werd door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld op 22/06/2004 (zie hieronder)). Tijdens deze detentie heeft u verschillende straffen uitgezeten, met name de straffen opgelegd dd. 25/01/2002, 16/05/2002, 19/12/2002, 20/02/2003 en 28/11/2003 (zie hierboven).

Op 13/05/2004 (op verzet 18/03/2004) werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met een terbeschikkingstelling van de regering van 5 jaren, omdat u zich schuldig had gemaakt aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op een persoon of op eigendommen waarop een criminele straf gesteld is, smaad aan officieren of agenten van de openbare macht en weerspannigheid. Deze drie feiten vonden respectievelijk plaats op 08/06/2003, 16/08/2003 en 30/08/2003.

Op 27/05/2004 werd het probatie uitstel in het vonnis van 19/12/2002 door de correctionele rechtbank te Mechelen herroepen omdat u niet had voldaan aan de voorwaarden van het probatie uitstel. Hierdoor moest u 8 maanden naar de gevangenis.

Op 22/06/2004 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden, omdat u zich schuldig had gemaakt aan slagen en verwondingen met name opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid en slagen en verwondingen met name opzettelijke slagen. Deze feiten vonden plaats op 22/01/2003, 01/02/2003 en 26/03/2003. De feiten op 01/02/2003 en 26/03/2003 pleegde u ten nadele van mevrouw [K.V.], met wie u zoals hierboven reeds aangehaald samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie gehad heeft.

Op 09/03/2005 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden, omdat u zich schuldig had gemaakt aan heling. Dit feit vond plaats op 13/11/2003.

Op 19/12/2005 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden, omdat u zich schuldig had gemaakt aan slagen en verwondingen aan een officier van de openbare macht in actieve dienst, slagen en verwondingen aan een officier van de openbare macht in actieve dienst met bloeditstorting, verwondingen of ziekte en weerspannigheid. Deze drie feiten vonden plaats op 09/06/2003.

Op 19/10/2007 werd u in voorlopige vrijheid gesteld. Sinds 22/06/2007 bevond u zich onder elektronisch toezicht.

U werd op 12/02/2008 aangehouden en op 13/02/2008 onder aanhoudingsmandaat opgesloten, ter uitvoering van bovenstaande vonnissen dd. 13/05/2004 en 09/03/2005.

Op 02/04/2008 werd u door de correctionele rechtbank te Dendermonde bij verstek veroordeeld (op verzet 27/02/2008) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden, omdat u zich schuldig had gemaakt aan het toebrengen van slagen aan een agent drager van de openbare macht met de omstandigheid dat de slagen, bloeduitstorting, verwondingen of ziekte veroorzaakt hebben, aan weerspanning en aan mondelinge of schriftelijke bedreigingen met een aanslag op personen of eigendommen strafbaar met een criminele straf (herhaling). Deze feiten vonden plaats op 03/11/2006.

Op 15/05/2008 werd u door de correctionele rechtbank te Hasselt veroordeeld (op verzet 14/02/2008) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van 3 jaren, omdat u zich schuldig had gemaakt aan het bezit van verdovende middelen, met name heroïne (herhaling). Het feit vond plaats op 21/04/2007.

Op 18/05/2009 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden voor weerspanning met geweld of bedreiging tegen een penitentiair beambte (herhaling). Het feit vond plaats op 03/04/2008.

U werd onder elektronisch toezicht geplaatst op 15/10/2009. Op 13/10/2010 werd het elektronisch toezicht ingetrokken omwille van het feit dat u de voorwaarden niet had nageleefd.

Op 04/11/2010 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld (op verzet 29/04/2010) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden, daar u zich schuldig had gemaakt aan een keukenmes vervaardigd, hersteld, te koop gesteld, verkocht, overgedragen of vervoerd, opgeslagen, voorhanden gehad of gedragen te hebben, zijnde een wapen dat geacht wordt een verboden wapen te zijn, aan opzettelijke slagen en verwondingen met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd op een minderjarige (herhaling), aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen (herhaling) en aan woonstschennis door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling). Deze feiten vonden allen plaats tussen 01/11/2007 en 08/01/2008.

Op 24/03/2011 bent u in het bezit gesteld van een C kaart.

Op 16/01/2013 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden, omdat u zich schuldig had gemaakt aan misbruik van vertrouwen/verduistering. Dit feit vond plaats op 14/11/2012.

Op 23/12/2013 werd u opnieuw onder elektronisch toezicht geplaatst.

Op 02/07/2014 werd u vrijgesteld van elektronisch toezicht.

Op 25/07/2015 werd u aangehouden en dezelfde dag onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis, na een schorsing van de terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank. Op 14/08/2015 werd u in vrijheid gesteld na een opheffing van de schorsing van de terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank.

Op 24/12/2015 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar, omdat u zich schuldig had gemaakt aan slagen en verwondingen met name opzettelijke slagen en herhaling wanbedrijf na wanbedrijf. Het misdrijf werd toegebracht aan [D.N.Y.], een persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (herhaling). De feiten vonden plaats op 23/05/2014.

Op 07/10/2016 werd u aangehouden en op 08/10/2016 onder aanhoudingsmandaat opgesloten. U werd op 27/03/2017 onder elektronisch toezicht geplaatst.

Op 19/07/2017 werd u opnieuw opgesloten naar aanleiding van nieuwe strafbare feiten.

Op 30/11/2017 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar, omdat u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan mevrouw [V.D.C.], met de omstandigheid dat de schuldige het misdrijf heeft gepleegd tegen zijn echtgenoot of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of heeft gehad (herhaling). Dit feit vond plaats op 12/02/2016.

Op 30/11/2017 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar, omdat u zich schuldig had gemaakt aan gewone diefstal, het bezit of het aanschaffen van verdovende middelen met name cocaïne en diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. De feiten vonden plaats tussen 06/10/2016 en 07/10/2016.

Op 22/12/2017 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden, omdat u zich schuldig had gemaakt aan rijden onder invloed van drugs, sturen zonder onderzoek, twee feiten waarbij u het nagelaten heeft zich te gedragen naar de verkeerstekens en wegmarkeringen (waarvan één rood licht) en het niet dragen van een rijbewijs. Deze feiten vonden plaats op 25/07/2016.

Uit consultatie van de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) blijkt dat u in 2017 twee maal door de politie werd tegengehouden, omdat u werd verdacht van ontvluchting van een gevangenisstraf.

De strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen sprak zich in een vonnis dd. 30/11/2018 uit inzake een advies tot uitvoering van de terbeschikkingstelling met betrekking tot het vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen dd. 13/05/2004 en het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 09/03/2005, waar naast een hoofdstraf telkens ook een terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank gedurende 5 jaren werd opgelegd. De strafuitvoeringsrechtbank kwam tot de conclusie dat een beslissing over de uitvoering van de terbeschikkingstelling nog niet aan de orde was, gezien het feit dat u 9 nieuwe veroordelingen had. Het advies met betrekking tot de uitvoering van de terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank, is dan ook zonder voorwerp geworden volgens de strafuitvoeringsrechtbank.

U werd door de strafuitvoeringsrechtbank onder elektronisch toezicht geplaatst op 20/08/2019.

Uit een consultatie van de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) blijkt dat u in 2019 twee maal tegengehouden werd door de politie, met name omdat u werd verdacht van ontvluchting van een gevangenisstraf en omwille van drugsfeiten.

Uit een consultatie van de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) blijkt dat u in 2020 vijf keer werd tegengehouden door de politie, met name tweemaal voor een gewone diefstal, tweemaal voor inbreuken op de bijzondere wetgeving inzake de volksgezondheid en éénmaal voor oplichting via het internet.

Daarenboven werd u in het verleden door de politierechtbanken veroordeeld tot geldboetes tussen 60 euro en 3.150 euro, daar u zich schuldig maakte aan een hele reeks verkeersinbreuken. Bovendien werd u voor verkeersinbreuken veroordeeld door de politierechtbank te Mechelen tot een gevangenisstraf van 3 maanden op 13/02/2006, door de politierechtbank te Mechelen tot een gevangenisstraf van 9 maanden op 24/03/2016 en door de politierechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden op 22/09/2016. In totaal liep u 63 veroordelingen op wegens verkeersinbreuken. Zo werd u éénmaal veroordeeld in 2000, drie maal in 2001, vijfmaal in 2002, vijfmaal in 2003, vijfmaal in 2004, twee maal in 2005, éénmaal in 2006, twee maal in 2009, twee maal in 2011, éénmaal in 2012, tien maal in 2015, achttien maal in 2016, zes maal in 2017, éénmaal in 2018 en éénmaal in 2020.

U werd van ambtswege afgevoerd bij beslissing van 18/11/2019. U werd heringeschreven in de registers op 27/08/2020 en op 28/09/2020 werd u opnieuw in het bezit gesteld van een C kaart, geldig tot 02/09/2025.

Op 17/12/2020 werd u voorwaardelijk in vrijheid gesteld.

Op 24/03/2021 werd u in het kader van artikel 62§1 van de Vreemdelingenwet een aangetekend schrijven verstuurd om u op de hoogte te stellen van het feit dat overwogen werd uw verblijf te

beëindigen om u zo mogelijkheid te bieden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. U haalde de aangetekende zending niet af.

Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van hét EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uw administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat u een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

Overwegende dat u geen echtgenote en minderjarige kinderen heeft in België.

U beschikt wel over andere familiebanden in België. Uit een consultatie van het rijksregister blijken uw vader ([A.M.], geboren in 1930 te Jebha, van Marokkaanse nationaliteit, C kaart geldig tot 15/03/2024), uw moeder ([A.H.], geboren in 1940 te Mettjoua, van Marokkaanse nationaliteit, C kaart geldig tot 15/03/2024), uw zus ([A.L.], geboren op 23/10/1976 te Mechelen, van Belgische nationaliteit), uw broer ([A.O.], geboren op 06/02/1981 te Mechelen, van Marokkaanse nationaliteit, C kaart geldig tot 19/11/2024), uw neven ([E.I.S.], geboren op 28/02/1998 te Mechelen, van Belgische nationaliteit & [E.I.Z.E.], geboren op 15/03/2001 te Mechelen, van Belgische nationaliteit) en uw nichten ([E.I.N.Z.], geboren op 19/04/1999 te Mechelen, van Belgische nationaliteit & [R.M.A.], geboren op 01/03/2007 te Mechelen, van Belgische nationaliteit) in België te verblijven. Tussen 30/07/2015 en 05/05/2019 kreeg u twee maal bezoek in de gevangenis van uw moeder, blijkt uit een consultatie van uw gevangenisdossier. Van uw vader, zus [L.], broer [O.], neven [S.] en [Z.A.] en nichten [N.Z.] en [R.M.A.] kreeg u geen bezoek, volgens uw gevangenisdossier. U kreeg wel drie maal bezoek van uw verklaarde zus [A.F.], vier maal bezoek van uw verklaarde neef [A.N.], één maal bezoek van uw verklaarde zus [A.H.] en één maal bezoek van uw verklaarde neef [R.S.]. Overwegende dat echter blijkt dat u er niet van terugdeinst geweld en bedreigingen te gebruiken tegenover uw familieleden en dierbaren. Zo blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 04/11/2010 dat u op 07/01/2008 in de woning van uw zus [A.L.] bent binnengedrongen met behulp van bedreiging of geweld tegen personen, met name tegen uw zus [A.L.] en een minderjarig meisje waarmee u een relatie had genaamd L.M. (geboren op 14 februari 1990, van Belgische nationaliteit). Bovendien dient betreffende uw in België verblijvende familieleden opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit uw administratief dossier blijkt niet dat u in België afhankelijk zou zijn van uw ouders, broers, zussen, neven of nichten. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

De Raad benadrukt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 02/11/2010, Çerife Yigit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23/02/2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20/06/2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 08/01/2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). De Raad erkent dat het feit dat een koppel niet samenwoont, omwille van professionele of sociale redenen, op zich geen afbreuk doet aan de stabiliteit, duurzaamheid of standvastigheid van een relatie. (EHRM 23/02/2016, Pajic/Kroatië, § 65). Daadwerkelijk fysiek samenwonen kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Er dient opgemerkt te worden dat u ten tijde van uw vorige relaties in België ernstige strafrechtelijke feiten pleegde tegenover uw (ex-) partners [K.V.], [D.N.Y] en [V.D.C.], zoals zal worden geargumenteed hieronder. Aangezien u geen gevolg gaf aan de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht laat u de DVZ in het ongewisse of u momenteel een relatie heeft in België. U legt ook geen enkel bewijsstuk voor hieromtrent. Een consultatie van het rijksregister en het geheel van uw administratief dossier tonen niet aan dat u momenteel een relatie zou hebben.

Gezien het feit dat u in België bent geboren is het duidelijk dat deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf in België een inmenging vormt van uw privé-leven. Toch rechtvaardigen de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van verdere strafbare feiten, de inmenging in het uitoefenen van het recht op uw privé-leven. De samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 22, § 1, 1° van de wet van 15/12/1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U bent geboren in België op 30/11/1979. Momenteel bent u ongeveer 42 jaar. Dat betekent dat u 42 jaar lang in België verblijft. Sinds u meerderjarig bent verblijft u echter regelmatig gedurende lange periodes in de gevangenis, omdat u veelvuldig schuldig bevonden wordt aan ernstige strafrechtelijke feiten. Zo verbleef u in detentie van 27/10/2001 tot 20/02/2002, van 27/03/2002 tot 09/05/2002, van 09/05/2003 tot 15/05/2003, van 09/06/2003 tot 18/07/2003, van 02/04/2004 tot 19/10/2007, van 13/02/2008 tot 02/07/2014, van 25/07/2015 tot 14/08/2015 en van 08/10/2016 tot 17/12/2020. U verbleef in totaal al 5381 dagen in de gevangenis, wat neerkomt op een verblijf in de gevangenis van ongeveer 14 jaar en 8 maanden.

Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u slechts sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt dat u sporadisch tewerkgesteld was als interimarbeider of via tijdelijke contracten. Zo was u tussen 24/05/2002 en 09/05/2003 vier dagen tewerkgesteld via Adecco Personnel Services NV, op 20/05/2003 één dag via [A.I.] NV, tussen 02/06/2003 en 06/06/2003 vijf dagen via Randstad, tussen 23/07/2007 en 14/09/2007 vijftientig dagen via Synergie Belgium NV, tussen 02/01/2008 en 13/01/2008 zes dagen via Tempo-Team NV, tussen 23/01/2008 en 30/01/2008 zes dagen via Randstad Belgium NV, tussen 07/04/2014 en 26/04/2014 twaalf dagen via Accent Jobs for People NV, op 04/06/2014 één dag via Synergie Belgium NV en tussen 06/10/2014 en 15/10/2014 zeven dagen via AIB NV. Aangezien aan dergelijke contracten echter op elk moment een einde kan worden gesteld door de werkgever en u uiteraard geen enkele zekerheid kan bieden dat dergelijk interimwerk, in de toekomst kan worden voortgezet is de stabiliteit en de regelmatigheid van deze bestaansmiddelen allerm minst aangetoond. Interimarbeid is per definitie slechts tijdelijk en flexibel. Daarnaast heeft u zestien dagen gewerkt voor [...] ROJM VZW tussen 23/10/2009 en 22/10/2010, veertien dagen voor [M.] VZW tussen 01/07/2020 en 13/07/2020 en dertien dagen voor [M.] VZW tussen 14/12/2020 en 12/01/2021. Het is bevreedend dat u dergelijk werk, net zoals het interimwerk, steeds maar korte tijd kan aanhouden. Op deze manier toont u terug niet aan geïntegreerd te zijn.

De enige duurzame tewerkstelling waar u naar kan terugkijken is uw werk voor het OCMW van Mechelen tussen 01/12/2015 en 10/05/2017.

De overige tijd was er geen sprake van enige legale tewerkstelling.

Bovendien bent u sinds 12/01/2021 niet meer tewerkgesteld geweest, zoals blijkt uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis.

Uit een consultatie van de gegevensbank Dolsis blijkt eveneens dat u nooit ingeschreven stond als zelfstandige.

Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en dat u zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden. Maar in de plaats van te werken opteerde u voor diefstallen te plegen, wat getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de wet en een drang naar snel en makkelijk geldgewin. Zo werd u niet minder dan 5 maal veroordeeld voor feiten van diefstal, bedrieglijke verduistering en/of heling. Het blijkt dan ook niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland en er is geen sprake van een economische binding met België.

Naast diefstallen bent u bekend voor een verscheidenheid van andere strafbare feiten, zoals hieronder geargumenteed. Het herhaaldelijk niet respecteren van de wettelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko. U bent weliswaar in België geboren, maar groeide op in een Marokkaans gezin. Uit een consultatie van uw gevangenisdossier blijkt dat een aanzienlijk deel van de mensen die bij u op bezoek kwamen in de gevangenis van Marokkaanse/Arabische origine waren. Het is dan ook redelijk om aan te nemen dat u enige notie hebt van het Arabisch en/of Berbers en van de cultuur en de gebruiken van Marokko. Indien nodig, kan u Arabisch, Berbers en/of Frans leren, er is niet aangetoond dat het u onmogelijk zou zijn een nieuwe taal onder de knie te krijgen. Gezien het feit dat u geen gevolg gaf aan de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht, stelt u de Dienst Vreemdelingenzaken niet in staat na te gaan of u beschikt over een netwerk in Marokko en of u er regelmatig in de zomer langsging om eventuele familie en/of vrienden op te zoeken, zoals vaak voorkomt in de Marokkaanse gemeenschap. Zelfs indien uw dichte familieleden hoofdzakelijk in België verblijven, is het niet onredelijk te veronderstellen dat u ook in Marokko nog familieleden dan wel kennissen heeft. Hoe dan ook bent u inmiddels een volwassen man die zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk zou kunnen uitbouwen in een ander land. Uw familie in België kan u, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij uw re-integratie in de Marokkaanse samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland.

Er liggen geen stukken voor dat u in Marokko, dan wel elders, geen degelijke job zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te kunnen voorzien. De (beperkte) werkervaring die u in België opgedaan heeft, kan alleen maar in uw voordeel werken bij het vinden van een job elders.

Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12/01/2021). Zelfs indien de integratie - door het verblijf in België - in Marokko wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21/10/2020, §55).

Uit het geheel van uw administratief dossier blijkt dat u vrienden had in België. U kan echter via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken.

De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht, en er blijken geen elementen uit uw administratief dossier, met betrekking tot uw gezondheid of met betrekking tot de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

U hebt een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om u aan de geldende wetten te houden. Ondanks uw relatief jonge leeftijd werd u op een periode van meer dan 20 jaar niet minder dan 18 keer strafrechtelijk veroordeeld, voor allerlei feiten: meerdere diefstallen, meerdere feiten van geweld/smaad tegenover van de ordediensten, meerdere feiten van ernstig partner- en familiaal geweld (en verkrachting), drugsgerelateerde feiten en verboden wapens. U werd in totaal als 41-jarige reeds veroordeeld tot 152 maanden gevangenisstraf, wat neerkomt op meer dan 16 jaar en half.

Uit alles blijkt dat u reeds meerdere kansen kreeg van Justitie, u genoot meerdere gunstmaatregelen en er werden duidelijk inspanningen geleverd om u steeds opnieuw de hand te reiken en u de kans te geven u te herpakken. Dit was echter niet aan u besteed, want u was blijkbaar niet bereid voldoende inspanning te leveren om op het rechte pad te blijven. Er werden u straffen met uitstel en/of probatievoorwaarden opgelegd. U hield zich niet aan gemaakte afspraken en het aan u verleende uitstel diende te worden herroepen. Niks baatte want u slaagde er niet in de agressie die als rode draad doorheen uw strafverleden loopt onder controle te krijgen en bleef uw misdadig gedrag verderzetten. Overwegende dat u zich overgeeft aan een steeds gewelddadiger wordende delinquentie, wat voldoende wordt aangetoond door de volgende feiten.

Overwegende vooreerst dat u reeds 7 maal werd veroordeeld voor ernstige feiten van (ex-)partnergeweld, bedreigingen tegenover een (ex-)partner of ander familiaal geweld.

Op 16/05/2002 werd u veroordeeld door de correctionele rechtbank te Mechelen, voor het mondeling bedreigen van mevrouw [K.V.], met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf is gesteld.

Uit deze veroordeling trok u geen lessen, want op 28/11/2003 werd u veroordeeld voor verkrachting op een meerderjarige, slagen en verwondingen met name opzettelijke slagen (2 feiten), vrijheidsberoving wederrechtelijk door een particulier (2 feiten), belaging, bedreigingen mondeling of schriftelijk onder bevel of voorwaarde criminele straf en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Deze feiten pleegde u terug op mevrouw [K.V.]. De rechtbank oordeelde hierover het volgende: "De rechtbank tilt zwaar aan de feiten, die blijken geven van een agressieve en gewelddadige persoonlijkheid, met weinig of geen normbesef en een manifest gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit, gelet op het brutaal geweld waarvan beklaagde zich bedient telkens hij zijn zin niet onmiddellijk krijgt."

Bovendien wijst de rechtbank erop dat zelfs "wanneer beklaagde voor de onderzoeksrechter dient te verschijnen, die hem in vrijheid stelt onder voorwaarden, duurt het slechts enkele dagen vooraleer beklaagde de voorwaarden schendt [...]".

Overwegende dat uit het arrest van 22/06/2004 van het Hof van Beroep te Antwerpen blijkt dat u uw toenmalige (ex-)partner [K.V.] op 27/03/2003 en 22/01/2003 opnieuw opzettelijke slagen en verwondingen hebt toegebracht. Op 27/03/2003 heeft u bovendien eveneens mevrouw haar autosleutels, die u niet toebehoorden, weggenomen door middel van geweld of bedreiging. In hetzelfde vonnis wordt uiteengezet dat u op 01/02/2003 eveneens mijnheer [N.W.] opzettelijke slagen en verwondingen hebt aangebracht, die voor deze een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge had.

Daarnaast blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 04/11/2010 dat u op 07/01/2008 in de woning van uw zus [A.L.] bent binnengedrongen met behulp van bedreiging of geweld tegen personen, met name tegen uw zus [A.L.] en een minderjarig meisje waarmee u een relatie had genaamd L.M. (geboren op 14 februari 1990, van Belgische nationaliteit). Uit hetzelfde arrest blijkt dat u tussen 01/11/2007 en 08/01/2008, meermaals op niet nader bepaalde datum, en minstens op 01/01/2008 en op 07/01/2008 opzettelijke verwondingen of slagen hebt toegebracht aan dat meisje L.M., met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd op een minderjarige. Daarenboven blijkt dat u op 07/01/2008 L.M. heeft bedreigd met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is. In het arrest lezen we het volgende: "Beklaagde [u] is door zijn agressiviteit gevaarlijk".

Verder werd u op 24/12/2015 veroordeeld voor feiten van partnergeweld tegen mevrouw [Y.D.N.], geboren te Turnhout op 26/11/1992. U gaf tegenover de correctionele rechtbank te Mechelen toe uw toenmalige (ex-)vriendin op 23/05/2014 op de parking van een tankstation te Mechelen te hebben geduwd en aan haar te hebben getrokken. Uit de verklaringen van getuigen en camerabeelden van het tankstation blijkt echter dat u uw toenmalige vriendin, in de auto duwde en haar daarbij een kniestoot

gaf. Uw toenmalige vriendin verklaarde dat zij het die dag had uitgemaakt met u. In plaats van mevrouw te laten vertrekken, besloot u haar terug in de auto te duwen en fysiek te kwetsen. De rechtbank stelde: "De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van beklaagde van een aanhoudend en absoluut gebrek aan normbesef".

Op 30/11/2017 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar, omdat u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan mevrouw [V.D.C.], met de omstandigheid dat u het misdrijf heeft gepleegd tegen uw echtgenoot of de persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of heeft gehad. Het Hof van Beroep oordeelde dat de tenlastelegging in uw hoofde bewezen bleef. Het hof baseerde zich hiervoor op: "de vaststelling van de verwondingen die bij het slachtoffer werden vastgesteld. Het medisch attest dd. 12/02/2016 maakt melding van een afgebroken rechter voortand en een snee aan de binnenzijde van de bovenlip. Deze verwondingen zijn in overeenstemming te brengen met een vuistslag/boks met een GSM in de hand, zoals verklaard door het slachtoffer". In het arrest lezen we het volgende: "De beklaagde is duidelijk hardleers en slaagt er - niettegenstaande de vele voorgaande veroordelingen die hij opliep en reeds geboden kansen - niet in om zich te normeren".

Nergens blijkt dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan partnergeweld, u heeft er zich immers reeds jaren aan bezondigd. In 2002 werd u een eerste keer veroordeeld voor partnergeweld en in 2003, 2004, 2010, 2015 en 2017 werd u veroordeeld voor gelijkaardige feiten van partnergeweld. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat uw agressieproblematiek behandeld werd en inmiddels onder controle zou zijn.

U kon uw driften niet onder controle houden en u hield onvoldoende rekening met andermans fysieke en psychische integriteit. De maatschappij kan dergelijk gewelddadig gedrag in geen geval tolereren. Daar waar u als partner een vertrouwenspersoon had moeten zijn, zorgde uw gewelddadige ingesteldheid voor een sfeer van onveiligheid binnen het gezin. Uw herhaaldelijk agressief gedrag verstoorde de rust en het welzijn van uw inmiddels ex-partners. Partnergeweld is in onze hedendaagse samenleving ontoelaatbaar daar ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers.

Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld verplicht staten "vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen".

Uw agressief gedrag hoort niet thuis in een maatschappij waar conflicten op andere manieren worden opgelost. Bovendien verhoogt uw gewelddadig gedrag het onveiligheidsgevoel in de samenleving.

Naast feiten van partner- en familiaal geweld staat u bekend als een persoon die bijzonder gewelddadig is tegenover van de Belgische ordediensten. Zo werd u reeds 6 maal veroordeeld omwille van geweld, weerspanning en/of smaad tegenover van dragers van de openbare macht, met name agenten en een penitentiair bewaker. Uit de verschillende vonnissen kan afgeleid worden dat u met een ernstig agressieprobleem kampt. Het gedrag dat u vertoont, getuigt van een verregaand gebrek aan respect voor de elementaire rechtsregels en andermans fysieke integriteit. Het is duidelijk dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet-blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Hieruit blijkt dat u, ondanks uw geboorte op Belgisch grondgebied, nooit de regels van deze maatschappij hebt geïntegreerd.

De maatschappij dient beschermd te worden tegen dergelijke agressie. De feiten die u pleegde zijn getuigen van weinig zelfbeheersing. Er is gezien uw strafverleden een zeer reëel risico dat uw ziekelijke drift naar geweld zo onbeheersbaar wordt dat slachtoffers blijvende beperkingen overhouden of zelfs het leven laten.

Zoals hierboven reeds vermeld opteerde u, in de plaats van te werken, voor diefstallen te plegen, wat getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de wet en een drang naar snel en makkelijk geldgewin. Zo werd u reeds 5 maal veroordeeld voor feiten van diefstal, bedrieglijke verduistering en/of heling.

U hield bij het plegen van deze strafbare feiten enkel rekening met het eigen financieel gewin. Er werd niet stilgestaan bij de materiële en psychische gevolgen van uw daden voor de slachtoffers.

Uw gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij u ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Overwegende dat u voorts reeds 4 maal werd veroordeeld voor drugsgerelateerde feiten. Drugs-inbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot maatschappelijke overlast. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk).. Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

De vaststelling dat u reeds 18 keer veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er ten slotte op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het risico dat u ook in de toekomst weer strafbare feiten zal plegen, is te groot. Zoals gezegd liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u uw agressie inmiddels onder controle heeft.

Bovendien werd u door de politierechtbanken reeds veroordeeld voor 63 verkeersinbreuken. De weg-code bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid, er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de Politierechtbank. U bent 63 keer door de Politierechtbank veroordeeld en hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet uw eerste zorg lijkt te zijn geweest. Ze tonen ook uw gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin u leeft.

Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen van 11/12/2020 blijkt dat u de voorwaardelijke invrijheidstelling werd toegekend door de rechtbank. In dit vonnis lezen we het volgende: "U kent een hardnekkige verslavingsproblematiek en verbale en fysieke acting-out als terugkerend copingpatroon. U bent soms te optimistisch en overschat bij momenten uw eigen draagkracht,

waardoor u potentiële gevaarsituaties onvoldoende kan inschatten. De laatste jaren wordt er evenwel melding gemaakt van een positieve evolutie in uw globaal interpersoonlijk Functioneren.”

“Vanuit psychosociaal onderzoek wordt voor u een sombere prognose op het plegen van nieuwe feiten weerhouden, aangezien de laatste verkeersinbreuken en feiten van slagen en verwondingen plaatsvonden ondereen proefperiode van elektronisch toezicht of invrijheidstelling onder toezicht.”

Ondanks dat de strafuitvoeringsrechtbank spreekt van een positieve evolutie in uw globaal interpersoonlijk functioneren, geeft zij dus een sombere prognose op het plegen van nieuwe feiten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat u blijft volharden in uw criminele activiteiten. Uit een consultatie van de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) blijkt dat u in 2020 niet minder dan vijf keer werd tegengehouden door de politie, met name tweemaal voor een gewone diefstal, tweemaal voor inbreuken op de bijzondere wetgeving inzake de volksgezondheid en éénmaal voor oplichting via het internet. Dit vond allemaal plaats terwijl u onder elektronisch toezicht stond.

Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

Gelet op al deze elementen wordt uw verblijfsrecht beëindigd om ernstige redenen van openbare orde in de zin van artikel 22, § 1, 3° van de wet van 15/12/1980 en wordt u bevolen het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, § 1, 3°.

Uit het voorgaande blijkt dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij zijn besluit tot uitzetting rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Het bevel om het grondgebied te verlaten treedt in werking van zodra u voor de gerechtelijke instanties voldaan heeft.

Krachtens artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, en dit voor een duur van 15 jaar, om de volgende redenen: Een inreisverbod van 15 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. De duur van het inreisverbod houdt rekening met het feit dat u familie in België heeft en dat u in België bent geboren.

Op 23/03/2000 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand met uitstel voor 3 jaren, omdat u zich schuldig had gemaakt aan smaad aan een agent, drager van de openbare macht. Het feit vond plaats op 24/06/1999.

Op 25/01/2002 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel voor de helft gedurende 5 jaren (het uitstel werd uitvoerbaar ingevolge het vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen dd. 28/11/2003), omdat u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, met de omstandigheid dat de diefstal werd gepleegd bij nacht en aan helling. Deze feiten vonden respectievelijk plaats op 25/10/2001 en tussen 24/10/2001 en 27/10/2001.

Op 16/05/2002 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met een uitstel gedurende 3 jaren (het uitstel werd herroepen door vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen dd. 28/11/2003), omdat u zich schuldig had gemaakt aan bedreigingen mondeling of schriftelijk onder bevel of voorwaarde van een criminele straf, van mevrouw [K.V.]. Het feit vond plaats op 29/09/2001.

Op 19/12/2002 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met een probatie uitstel van 3 jaren (het probatie uitstel werd herroepen dd. 27/05/2004), omdat u zich schuldig had gemaakt aan de fabricatie, verkoop; invoer en het

dragen van verboden wapens, heling en aan twee inbreuken op de wetgeving inzake drugs, met name de invoer, bezit, verkoop, aflevering of aanschaffing van cannabis en de vervaardiging, bezit, verkoop, aflevering of aanschaffing van MDMA en amfetamine.' Deze feiten vonden plaats tussen 07/01/2000 en 14/07/2000.

Op 20/02/2003 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden, omdat u zich had schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aan smaad aan een agent drager van de openbare macht en aan twee feiten van gewone diefstal. Deze feiten vonden plaats in de periode tussen 01/08/2001 en 21/09/2001.

Op 28/11/2003 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden, omdat u zich schuldig had gemaakt aan verkrachting op een meerderjarige, slagen en verwondingen met name opzettelijke slagen (2 feiten), vrijheidsberoving wederrechtelijk door een particulier (2 feiten), diefstal door middel van geweld of bedreiging, belaging, bedreigingen mondeling of schriftelijk onder bevel of voorwaarde van een criminele straf en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of op eigendommen. Terug was het slachtoffer mevrouw [K.V.]. Uit dit vonnis blijkt dat mevrouw [K.V.] een persoon betrof, met wie u samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie gehad heeft. Deze feiten vonden plaats tussen 01/05/2003 en 10/06/2003.

Op 02/04/2004 werd u veroordeeld door de correctionele rechtbank te Mechelen tot een gevangenisstraf met onmiddellijke arrestatie, omdat u zich schuldig had gemaakt aan slagen en verwondingen met name opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid en slagen en verwondingen met name opzettelijke slagen. U heeft tegen deze veroordeling verzet en een beroep ingediend (maar u werd door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld op 22/06/2004 (zie hieronder)).

Op 13/05/2004 (op verzet 18/03/2004) werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met een terbeschikkingstelling van de regering van 5 jaren, omdat u zich schuldig had gemaakt aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op een persoon of op eigendommen waarop een criminele straf gesteld is, smaad aan officieren of agenten van de openbare macht en weerspannigheid. Deze drie feiten vonden respectievelijk plaats op 08/06/2003, 16/08/2003 en 30/08/2003.

Op 22/06/2004 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen in staat van wettelijke herhaling veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden, omdat u zich schuldig had gemaakt aan slagen en verwondingen met name opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid en slagen en verwondingen met name opzettelijke slagen. Deze feiten vonden plaats op 22/01/2003, 01/02/2003 en 26/03/2003. De feiten op 01/02/2003 en 26/03/2003 pleegde u ten nadele van mevrouw [K.V.], met wie u zoals hierboven reeds aangehaald samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie gehad heeft.

Op 09/03/2005 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden, omdat u zich schuldig had gemaakt aan heling. Dit feit vond plaats op 13/11/2003.

Op 19/12/2005 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden, omdat u zich schuldig had gemaakt aan slagen en verwondingen aan een officier van de openbare macht in actieve dienst, slagen en verwondingen aan een officier van de openbare macht in actieve dienst met bloeditstorting, verwondingen of ziekte en weerspannigheid. Deze drie feiten vonden plaats op 09/06/2003.

Op 02/04/2008 werd u door de correctionele rechtbank te Dendermonde bij verstek veroordeeld (op verzet 27/02/2008) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden, omdat u zich schuldig had gemaakt aan het toebrengen van slagen aan een agent drager van de openbare macht met de omstandigheid dat de slagen, bloeditstorting, verwondingen of ziekte veroorzaakt hebben, aan weerspannigheid en aan mondelinge of schriftelijke bedreigingen met een aanslag op personen of eigendommen strafbaar met een criminele straf (herhaling). Deze feiten vonden plaats op 03/11/2006.

Op 15/05/2008 werd u door de correctionele rechtbank te Hasselt veroordeeld (op verzet 14/02/2008) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van 3 jaren, omdat u zich

schuldig had gemaakt aan het bezit van verdovende middelen, met name heroïne (herhaling). Het feit vond plaats op 21/04/2007.

Op 18/05/2009 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden voor weerspanning met geweld of bedreiging tegen een penitentiair beambte (herhaling). Het feit vond plaats op 03/04/2008.

Op 04/11/2010 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld (op verzet 29/04/2010) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden, daar u zich schuldig had gemaakt aan een keukenmes vervaardigd, hersteld, te koop gesteld, verkocht, overgedragen of vervoerd, opgeslagen, voorhanden gehad of gedragen te hebben, zijnde een wapen dat geacht wordt een verboden wapen te zijn, aan opzettelijke slagen en verwondingen met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd op een minderjarige (herhaling), aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen (herhaling) en aan woonstschennis door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling). Deze feiten vonden allen plaats tussen 01/11/2007 en 08/01/2008.

Op 16/01/2013 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden, omdat u zich schuldig had gemaakt aan misbruik van vertrouwen/verduistering. Dit feit vond plaats op 14/11/2012.

Op 24/12/2015 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar, omdat u zich schuldig had gemaakt aan slagen en verwondingen met name opzettelijke slagen en herhaling wanbedrijf na wanbedrijf. Het misdrijf werd toegebracht aan [D.N.Y.], een persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (herhaling). De feiten vonden plaats op 23/05/2014.

Op 30/11/2017 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar, omdat u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan mevrouw [V.D.C.], met de omstandigheid dat de schuldige het misdrijf heeft gepleegd tegen zijn echtgenoot of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of heeft gehad (herhaling). Dit feit vond plaats op 12/02/2016.

Op 30/11/2017 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar, omdat u zich schuldig had gemaakt aan gewone diefstal, het bezit of het aanschaffen van verdovende middelen met name cocaïne en diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. De feiten vonden plaats tussen 06/10/2016 en 07/10/2016.

Op 22/12/2017 werd u door de correctionele rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden, omdat u zich schuldig had gemaakt aan rijden onder invloed van drugs, sturen zonder onderzoek, twee feiten waarbij u het nagelaten heeft zich te gedragen naar de verkeerstekens en wegmarkeringen (waarvan één rood licht) en het niet dragen van een rijbewijs. Deze feiten vonden plaats op 25/07/2016.

Daarenboven werd u in het verleden door de politierechtbanken veroordeeld tot geldboetes tussen 60 euro en 3.150 euro, daar u zich schuldig maakte aan een hele reeks verkeersinbreuken. Bovendien werd u voor verkeersinbreuken veroordeeld door de politierechtbank te Mechelen tot een gevangenisstraf van 3 maanden op 13/02/2006, door de politierechtbank te Mechelen tot een gevangenisstraf van 9 maanden op 24/03/2016 en door de politierechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden op 22/09/2016. In totaal liep u 63 veroordelingen op wegens verkeersinbreuken.

Zo werd u éénmaal veroordeeld in 2000, drie maal in 2001, vijf maal in 2002, vijf maal in 2003, vijf maal in 2004, twee maal in 2005, éénmaal in 2006, twee maal in 2009, twee maal in 2011, éénmaal in 2012, tien maal in 2015, achttien maal in 2016, zes maal in 2017, éénmaal in 2018 en éénmaal in 2020.

Het is duidelijk dat u een gevaar bent voor de openbare orde. U hebt een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om u aan de geldende wetten te houden. Ondanks uw relatief jonge leeftijd werd u op een periode van meer dan 20 jaar niet minder dan 18 keer strafrechtelijk veroordeeld, voor allerlei feiten: meerdere diefstallen, meerdere feiten van geweld/smaad tegenover van de ordediensten, meerdere feiten van ernstig partner- en familiaal geweld (en verkrachting), drugsgerelateerde feiten en

verboden wapens. U werd in totaal als 41-jarige reeds veroordeeld tot 152 maanden gevangenisstraf, wat neerkomt op meer dan 16 jaar en half.

Uit alles blijkt dat u reeds meerdere kansen kreeg- van Justitie, u genoot meerdere gunstmaatregelen en er werden duidelijk inspanningen geleverd om u steeds opnieuw de hand te reiken en u de kans te geven u te herpakken. Dit was echter niet aan u besteed, want u was blijkbaar niet bereid voldoende inspanning te leveren om op het rechte pad te blijven. Er werden u straffen met uitstel en/of probatievoorwaarden opgelegd. U hield zich niet aan gemaakte afspraken en het aan u verleende uitstel diende te worden herroepen. Niks baatte want u slaagde er niet in de agressie die als rode draad doorheen uw strafverleden loopt onder controle te krijgen en bleef uw misdadig gedrag verderzetten. Overwegende dat u zich overgeeft aan een steeds gewelddadiger wordende delinquentie, wat voldoende wordt aangetoond door de volgende feiten.

Overwegende vooreerst dat u reeds 7 maal werd veroordeeld voor ernstige feiten van (ex-)partner-geweld, bedreigingen tegenover een (ex-)partner of ander familiaal geweld.

Op 16/05/2002 werd u veroordeeld door de correctionele rechtbank te Mechelen, voor het mondeling bedreigen van mevrouw [K.V.], met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf is gesteld.

Uit deze veroordeling trok u geen lessen, want op 28/11/2003 werd u veroordeeld voor verkrachting op een meerderjarige, slagen en verwondingen met name opzettelijke slagen (2 feiten), vrijheidsberoving wederrechtelijk dooreen particulier (2 feiten), belaging, bedreigingen mondeling of schriftelijk onder bevel of voorwaarde criminele straf en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Deze feiten pleegde u terug op mevrouw [K.V.]. De rechtbank oordeelde hierover het volgende: "De rechtbank tilt zwaar aan de feiten, die blijken geven van een agressieve en gewelddadige persoonlijkheid, met weinig of geen normbesef en een manifest gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit; gelet op het brutaal geweld waarvan beklaagde zich bedient telkens hij zijn zin niet onmiddellijk krijgt."

Bovendien wijst de rechtbank erop dat zelfs "wanneer beklaagde voor de onderzoeksrechter dient te verschijnen, die hem in vrijheid stelt onder voorwaarden, duurt het slechts enkele dagen vooraleer beklaagde de voorwaarden schendt [...]".

Overwegende dat uit het arrest van 22/06/2004 van het Hof van Beroep te Antwerpen blijkt dat u uw toenmalige (ex-)partner [K.V.] op 27/03/2003 en 22/01/2003 opnieuw opzettelijke slagen en verwondingen hebt toegebracht. Op 27/03/2003 heeft u bovendien eveneens mevrouw haar autosleutels, die u niet toebehoorden, weggenomen door middel van geweld of bedreiging. In hetzelfde vonnis wordt uiteengezet dat u op 01/02/2003 eveneens mijnheer [N.W.] opzettelijke slagen en verwondingen hebt aangebracht, die voor déze een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge had.

Daarnaast blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 04/11/2010 dat u op 07/01/2008 in de woning van uw zus [A.L.] bent binnengedrongen met behulp van bedreiging of geweld tegen personen, met name tegen uw zus [A.L.] en een minderjarig meisje waarmee u een relatie had genaamd L.M. (geboren op 14 februari 1990, van Belgische nationaliteit). Uit hetzelfde arrest blijkt dat u tussen 01/11/2007 en 08/01/2008, meermaals op niet nader bepaalde datum, en minstens op 01/01/2008 en op 07/01/2008 opzettelijke verwondingen of slagen hebt toegebracht aan dat meisje L.M., met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd op een minderjarige. Daarenboven blijkt dat u op 07/01/2008 L.M. heeft bedreigd met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is. In het arrest lezen we het volgende: "Beklaagde [u] is door zijn agressiviteit gevaarlijk".

Verder werd u op 24/12/2015 veroordeeld voor feiten van partnergeweld tegen mevrouw [Y.D.N.], geboren te Turnhout op 26/11/1992. U gaf tegenover de correctionele rechtbank te Mechelen toe uw toenmalige (ex-)vriendin op 23/05/2014 op de parking van een tankstation te Mechelen te hebben geduwd en aan haar te hebben getrokken. Uit de verklaringen van getuigen en camerabeelden van het tankstation blijkt echter dat u uw toenmalige vriendin, in de auto duwde en haar daarbij een kniestoot gaf. Uw toenmalige vriendin verklaarde dat zij het die dag had uitgemaakt met u. In plaats van mevrouw te laten vertrekken, besloot u haar terug in de auto te duwen en fysiek te kwetsen. De rechtbank stelde: "De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofdte van beklaagde van een aanhoudend en absoluut gebrek aan normbesef".

Op 30/11/2017 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar, omdat u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan mevrouw [V.D.C.], met de omstandigheid dat u het misdrijf heeft gepleegd tegen uw echtgenoot of de persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of heeft gehad. Het Hof van Beroep oordeelde dat de tenlastelegging in uw hoofde bewezen bleef. Het hof baseerde zich hiervoor op: “de vaststelling van de verwondingen die bij het slachtoffer werden vastgesteld. Het medisch attest dd. 12/02/2016 maakt melding van een afgebroken rechter voortand en een snee aan de binnenzijde van de bovenlip. Deze verwondingen zijn in overeenstemming te brengen met een vuistslag/boks met een GSM in de hand, zoals verklaard door het slachtoffer”.

In het arrest lezen we het volgende: “De beklaagde is duidelijk hardleers en slaagt er - niettegenstaande de vele voorgaande veroordelingen die hij opliep en reeds geboden kansen - niet in om zich te normeren”.

Nergens blijkt dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan partnergeweld, u heeft er zich immers reeds jaren aan bezondigd. In 2002 werd u een eerste keer veroordeeld voor partnergeweld en in 2003, 2004, 2010, 2015 en 2017 werd u veroordeeld voor gelijkaardige feiten van partnergeweld. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat uw agressieproblematiek behandeld werd en inmiddels onder controle zou zijn.

U kon uw driften niet onder controle houden en u hield onvoldoende rekening met andermans fysieke en psychische integriteit. De maatschappij kan dergelijk gewelddadig gedrag in geen geval tolereren. Daar waar u als partner een vertrouwenspersoon had moeten zijn, zorgde uw gewelddadige ingesteldheid voor een sfeer van onveiligheid binnen het gezin. Uw herhaaldelijk agressief gedrag verstoorde de rust en het welzijn van uw inmiddels ex-partners. Partnergeweld is in onze hedendaagse samenleving ontoelaatbaar daar ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers.

Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld verplicht staten “vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen”.

Uw agressief gedrag hoort niet thuis in een maatschappij waar conflicten op andere manieren worden opgelost. Bovendien verhoogt uw gewelddadig gedrag het onveiligheidsgevoel in de samenleving.

Naast feiten van partner- en familiaal geweld staat u bekend als een persoon die bijzonder gewelddadig is tegenover van de Belgische ordediensten. Zo werd u reeds 6 maal veroordeeld omwille van geweld, weerspanning en/of smaad tegenover van dragers van de openbare macht, met name agenten en een penitentiair bewaker. Uit de verschillende vonnissen kan afgeleid worden dat u met een ernstig agressieprobleem kampt. Het gedrag dat u vertoont, getuigt van een verregaand gebrek aan respect voor de elementaire rechtsregels en andermans fysieke integriteit. Het is duidelijk dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Hieruit blijkt dat u, ondanks uw geboorte op Belgisch grondgebied, nooit de regels van deze maatschappij hebt geïntegreerd.

De maatschappij dient beschermd te worden tegen dergelijke agressie. De feiten die u pleegde zijn getuigen van weinig zelfbeheersing. Er is gezien uw strafverleden een zeer reëel risico dat uw ziekelijke drift naar geweld zo onbeheersbaar wordt dat slachtoffers blijvende beperkingen overhouden of zelfs het leven laten.

Zoals hierboven reeds vermeld opteerde u, in de plaats van te werken, voor diefstallen te plegen, wat getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de wet en een drang naar snel en makkelijk geldgewin. Zo werd u reeds 5 maal veroordeeld voor feiten van diefstal, bedrieglijke verduistering en/of heling. U hield bij het plegen van deze strafbare feiten enkel rekening met het eigen financieel gewin. Er werd niet stilgestaan bij de materiële en psychische gevolgen van uw daden voor de slachtoffers.

Uw gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij u ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen.

Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Overwegende dat u voorts reeds 4 maal werd veroordeeld voor drugsgerelateerde feiten. Drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot maatschappelijke overlast. Het gebruik van illegale drugs, en drugs-misbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugs-misbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugs-criminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46, De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54.

Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

De vaststelling dat u reeds 18 keer veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er ten slotte op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het risico dat u ook in de toekomst weer strafbare feiten zal plegen, is te groot. Zoals gezegd liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u uw agressie inmiddels onder controle heeft.

Bovendien werd u door de politierechtbanken reeds veroordeeld voor 63 verkeersinbreuken. De wegcode bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid, er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de Politierechtbank. U bent 63 keer door de Politierechtbank veroordeeld en hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet uw eerste zorg lijkt te zijn geweest. Ze tonen ook uw gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin u leeft.

Uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen van 11/12/2020 blijkt dat u de voorwaardelijke invrijheidsstelling werd toegekend door de rechtbank. In dit vonnis lezen we het volgende: “U kent een hardnekkige verslavingsproblematiek en verbale en fysieke acting-out als terugkerend coping-patroon. U bent soms te optimistisch en overschat bij momenten uw eigen draagkracht, waardoor u

potentiële gevaarsituaties onvoldoende kan inschatten. De laatste jaren wordt er evenwel melding gemaakt van een positieve evolutie in uw globaal interpersoonlijk functioneren.”

“Vanuit psychosociaal onderzoek wordt voor u een sombere prognose op het plegen van nieuwe feiten veeerhouden, aangezien de laatste verkeersinbreuken en feiten van slagen en verwondingen plaatsvonden onder een proefperiode van elektronisch toezicht of invrijheidstelling onder toezicht.”

Ondanks dat de strafuitvoeringsrechtbank spreekt van een positieve evolutie in uw globaal interpersoonlijk functioneren, geeft zij dus een sombere prognose op het plegen van nieuwe feiten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat u blijft volharden in uw criminele activiteiten. Uit een consultatie van de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) blijkt dat u in 2020 niet minder dan vijf keer werd tegengehouden door de politie, met name tweemaal voor een gewone diefstal, tweemaal voor inbreuken op de bijzondere wetgeving inzake de volksgezondheid en éénmaal voor oplichting via het internet. Dit vond allemaal plaats terwijl u onder elektronisch toezicht stond.

Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

Op 24/03/2021 werd u in het kader van artikel 62§1 van de Vreemdelingenwet een aangetekend schrijven verstuurd om u op de hoogte te stellen van het feit dat overwogen werd uw verblijf te beëindigen om u zo mogelijkheid te bieden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. U haalde de aangetekende zending niet af.

Het begrip ‘gezinsleven’ in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uw administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat u een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft.

Overwegende dat u geen echtgenote en minderjarige kinderen heeft in België.

U beschikt wel over andere familiebanden in België. Uit een consultatie van het rijksregister blijken uw vader ([A.M.], geboren in 1930 te Jebha, van Marokkaanse nationaliteit, C kaart geldig tot 15/03/2024), uw moeder ([A.H.], geboren in 1940 te Mettious, van Marokkaanse nationaliteit, C kaart geldig tot 15/03/2024), uw zus ([A.L.], geboren op 23/10/1976 te Mechelen, van Belgische nationaliteit), uw broer ([A.O.], geboren op 06/02/1981 te Mechelen, van Marokkaanse nationaliteit, C kaart geldig tot 19/11/2024), uw neven ([E.I.S.], geboren op 28/02/1998 te Mechelen, van Belgische nationaliteit & [E.I.Z.E.], geboren op 15/03/2001 te Mechelen, van Belgische nationaliteit) en uw nichten ([E.I.N.Z.], geboren op 19/04/1999 te Mechelen, van Belgische nationaliteit & [R.M.A.], geboren op 01/03/2007 te Mechelen, van Belgische nationaliteit) in België te verblijven. Tussen 30/07/2015 en 05/05/2019 kreeg u twee maal bezoek in de gevangenis van uw moeder, blijkt uit een consultatie van uw gevangenisdossier. Van uw vader, zus [L.] broer [O.], neven [S.] en [Z.A.] en nichten [N.Z.] en [R.M.A.] kreeg u geen bezoek, volgens uw gevangenisdossier. U kreeg v/el drie maal bezoek van uw verklaarde zus [A.F.], vier maal bezoek van uw verklaarde neef [A.N.], één maal bezoek van uw verklaarde zus [A.H.] en één maal bezoek van uw verklaarde neef [R.S.]. Overwegende dat echter blijkt dat u er niet van terugdeinst geweld en bedreigingen te gebruiken tegenover uw familieleden en dierbaren.

Zo blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 04/11/2010 dat u op 07/01/2008 in de woning van uw zus [A.L.] bent binnengedrongen met behulp van bedreiging of geweld tegen personen, met name tegen uw zus [A.L.] en een minderjarig meisje waarmee u een relatie had genaamd L.M. (geboren op 14 februari 1990, van Belgische nationaliteit). Bovendien dient betreffende uw in België verblijvende familieleden opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende ‘graad’ van

gezinsleven kan worden vastgesteld, In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit uw administratief dossier blijkt niet dat u in België afhankelijk zou zijn van uw ouders, broers, zussen, neven of nichten. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

De Raad benadrukt dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 02/11/2010, Çerife Yigit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23/02/2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20/06/2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 08/01/2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). De Raad erkent dat het feit dat een koppel niet samenwoont, omwille van professionele of sociale redenen, op zich geen afbreuk doet aan de stabiliteit, duurzaamheid of standvastigheid van een relatie. (EHRM 23/02/2016, Pajic/Kroatië, § 65). Daadwerkelijk fysiek samenwonen kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond. Er dient opgemerkt te worden dat u ten tijde van uw vorige relaties in België ernstige strafrechtelijke feiten pleegde tegenover uw (ex-) partners [K.V.], [D.N.Y.] en [V.D.C.], zoals zal worden geargumenteed hieronder. Aangezien u geen gevolg gaf aan de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht laat u de DVZ in het ongewisse of u momenteel een relatie heeft in België. U legt ook geen enkel bewijsstuk voor hieromtrent. Een consultatie van het rijksregister en het geheel van uw administratief dossier tonen niet aan dat u momenteel een relatie zou hebben.

Gezien het feit dat u in België bent geboren is het duidelijk dat deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf in België een inmenging vormt van uw privé-leven. Toch rechtvaardigen de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van verdere strafbare feiten, de inmenging in het uitoefenen van het recht op uw privé-leven. De samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

U hebt geen elementen aangebracht, en er blijken geen elementen uit uw administratief dossier, met betrekking tot uw gezondheid of met betrekking tot de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden. Nergens uit uw administratief dossier blijkt dat een terugkeer naar Marokko een risico op schending van het artikel 3 van het EVRM zou inhouden.

U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.

Gezien uw familie in België woont en het feit dat u in België werd geboren, wordt het inreisverbod beperkt tot 15 jaar, in de hoop dat dit u tot inzicht zal brengen om u in de toekomst beter te gedragen en opnieuw een leven in normale omstandigheden op te bouwen. U dient te beseffen dat u, gezien de veroordelingen die u heeft opgelopen, een veel langer inreisverbod zou kunnen gekregen hebben.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw

verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Verzoeker betwist niet dat hij meermaals werd veroordeeld tot strafrechtelijke sancties door de Belgische strafgerichten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze uitspraken allen dateren van de periode 2000 - 2017, behoudens één veroordeling voor een verkeersinbreuk door de politierechtbank in 2020, op een in de beslissing niet nader genoemde datum.

Uit de beslissing (blz. 4) blijkt voorts dat verzoeker van ambtswege werd afgevoerd bij beslissing van 18.11.2019, dat hij werd heringeschreven in de registers op 27.08.2020 en dat verweerder hem opnieuw in het bezit stelde van een verblijfskaart C op 28.09.2020, geldig tot 02.09.2025.

Alle strafrechtelijke veroordelingen die verweerder in de thans bestreden beslissing opsomt en bespreekt dateren echter al van voor deze beslissing van 28.09.2020, behoudens mogelijk de veroordeling door de politierechtbank in 2020 op een niet nader genoemde datum.

Desondanks stelde verweerder op dat ogenblik dus de actieve daad om verzoeker opnieuw in het bezit te stellen van een C-kaart. Dat het niet ging om de loutere administratieve vernieuwing na de herinschrijving van verzoeker in het vreemdelingenregister, blijkt uit het feit dat er tussen de datum van herinschrijving en de datum van afgifte van de kaart meer dan één maand voorbijging (nl. van 27.08.2020 tot 28.09.2020). Verweerder had in die periode de mogelijkheid om op dat moment al de thans bestreden beslissing te nemen, aangezien alle feiten hem al ter kennis waren of konden zijn.

Ook de huidige versie van het artikel 22 van de Vreemdelingenwet, dat verweerder thans gebruikt als wettelijke basis om de bestreden beslissing te dragen, bestond op dat moment al.

Kennelijk analyseerde verweerder op dat moment dat de strafrechtelijke veroordelingen die verzoeker had opgelopen niet voldoende zwaarwichtig waren om een bevel om het grondgebied met inreisverbod te nemen. Dit vermoeden geldt des te sterker aangezien het artikel 22 Vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid openhoudt voor verweerder ("De minister kan een einde maken aan het verblijf...") zodat verweerder zich niet kan verschuilen achter zijn eigen eventuele nalatigheid omtrent het vervullen van een bevoegdheid waarin hij geen keuze had. Het feit dat art. 22 Vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid betreft, doet met andere woorden vermoeden dat verzoeker bij de hernieuwing van de C-kaart er doelbewust voor heeft gekozen om géén toepassing te maken van het artikel 22 Vreemdelingenwet, maar daarentegen er voor geopteerd heeft om verzoeker zonder voorbehoud opnieuw in het bezit te stellen van een verblijfstitel tot 2025.

Verzoeker mocht er met andere woorden op vertrouwen dat zijn crimineel verleden kennelijk niet afdoende zwaar woog om aan de hernieuwing van zijn verblijfstitel in de weg te staan, en er op vertrouwen dat hij minstens tot 2025, en in feite voor onbepaalde duur in het bezit van een verblijfstitel zou blijven, alleszins indien zijn strafregister niet zou verzwaren.

Verzoeker herhaalt dat dit niet het geval is: uit de beslissing blijkt niet dat hij sedert 28.09.2020 nieuwe inbreuken heeft gepleegd: er is weliswaar sprake van een veroordeling voor een verkeersinbreuk in 2020 maar de datum daarvan is niet gekend, en zelfs als deze posterieur zou zijn aan 28.09.2020 dan is het weinig waarschijnlijk en alleszins niet aangetoond dat het gaat om feiten van voor deze datum. Er is daarnaast weliswaar ook sprake dat verzoeker in 2020 vijf keer werd tegengehouden door de politie, met name tweemaal voor een gewone diefstal, tweemaal voor inbreuken op de bijzondere wetgeving inzake de volksgezondheid en éénmaal voor oplichting via het internet, (blz. 3 van de beslissing). Doch ook hier geldt dat het niet duidelijk is of deze feiten dateren van voor of na 28.09.2020, en hoe dan ook gaat het daarbij niet om feiten waarvan de schuld van verzoeker bewezen is. In elk geval kan op geen enkele manier uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat net deze (vermeende) feiten de doorslag zouden hebben gegeven om de thans bestreden beslissing te nemen, en dat zonder deze feiten de beslissing dus niet zou zijn genomen.

Volgens OPDEBEEK en VANDAMME zal de rechtsonderhorige, teneinde zich op het vertrouwensbeginsel te kunnen beroepen, moeten kunnen verwijzen naar een bestuursgedrag dat aanleiding heeft gegeven tot het ontluiken van verwachtingen. Het vertrouwenwekkend gedrag van het bestuur kan uit welbepaalde, specifieke beslissingen of handelingen spruiten, maar kan ook voortvloeien uit een geheel van gedragingen. Het kan gaan om een expliciet bestuursoptreden, dan wel om het gegeven dat het bestuur er zich van onthoudt om bepaalde handelingen te verrichten of, meer algemeen, dat het kan

worden geacht op impliciete wijze te zijn opgetreden. Het is mogelijk dat door het bewust stilzitten van het bestuur het vertrouwen wordt gewekt dat een bestaande toestand wordt gedoogd. (OPDEBEEK, I. en VANDAMME, M., "Beginselen van behoorlijk bestuur", die Keure, 2006, 355).

In casu gaat het om een expliciet overheidsoptreden (nl. verzoeker opnieuw in het bezit stellen van een verblijfstitel) dat impliciet gemotiveerd werd (nl. geen uitweiding over de strafrechtelijke voorgaanden) waaruit verzoeker rechtmatig kon afleiden dat deze strafrechtelijke veroordelingen al beoordeeld waren en dat hij desondanks toch opnieuw wettig in het Rijk mocht verblijven.

De rechtmatigheid van de verwachting van verzoeker zit juist in het feit dat het artikel 22 van de vreemdelingenwet (waarvan de huidige versie nog vrij recent is en in elk geval niet ten aanzien van verzoeker kon worden toegepast bij op 24.03.2011 toen hij voor het eerst in het bezit werd gesteld van een C-kaart, omdat het in de destijds toepasselijke versie van het artikel 22 Vreemdelingenwet nog niet mogelijk was om vreemdelingen die in België geboren waren of hier al sinds hun vroege kindertijd een verblijfstitel hadden, een bevel om het grondgebied te geven om redenen van openbare orde) verweerder de mogelijkheid bood om ten aanzien van hem een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en besliste om dit niet te doen maar om verzoeker, spijs zijn lange strafblad, toch opnieuw in het bezit te stellen van een verblijfstitel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168)

Op basis van het voorgaande blijkt duidelijk dat verweerder de rechtmatige verwachting van verzoeker dat hij een verblijfstitel mocht houden voor onbepaalde duur (en alleszins tot 2025) heeft geschonden. Een schending van het vertrouwensbeginsel is dus aangetoond.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, en het inreisverbod dat er het accessorium van is, dienen vernietigd te worden."

2.1.2. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Er is sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, en (3) er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in zijn hoofdte (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655).

Verzoeker wijst erop dat hij op 18 november 2019 van ambtswege werd afgevoerd, dat hij op 27 augustus 2020 werd heringeschreven in de registers en dat hij op 28 september 2020 opnieuw in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart, zijnde een C-kaart, geldig tot 2 september 2025. Hij wijst er nog op dat uit de bestreden beslissing(en) volgt dat al zijn veroordelingen dateren uit de periode 2000-2018 – behoudens één veroordeling voor een verkeersinbreuk door de politierechtbank op ongekende datum in 2020 – en dus van voor de beslissing van 28 september 2020 om hem opnieuw in het bezit te stellen van de C-kaart. Er is volgens verzoeker geen sprake van "de loutere administratieve vernieuwing na de herinschrijving [...] in het vreemdelingenregister", nu er tussen de datum van herinschrijving en de datum van afgifte van de nieuwe C-kaart meer dan één maand is voorbijgegaan. Hij betoogt dat verweerder in deze periode van één maand de bestreden beslissingen al had kunnen nemen, maar op dat ogenblik kennelijk oordeelde dat de veroordelingen hiervoor onvoldoende zwaarwichtig waren. Hij benadrukt verder dat niet blijkt dat hij sinds 28 september 2020 nieuwe inbreuken heeft gepleegd waarvoor zijn schuld is bewezen. Hij stelt dat het gegeven dat artikel 22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel een mogelijkheid en geen verplichting inhoudt om een maatregel om redenen van openbare orde te nemen ("kan") hem sterkt in zijn "vermoeden" dat verweerder er bij de hernieuwing van de C-kaart bewust voor heeft gekozen om geen toepassing te maken van voormeld wetsartikel. Verzoeker meent uit dit alles te mogen afleiden dat hij er op mocht vertrouwen dat hij, ondanks zijn criminele verleden, minstens tot 2025 en in feite voor onbepaalde duur verder in België mocht verblijven, alleszins voor zover zijn strafregister niet zou verzwaren. Volgens verzoeker is er sprake van "een expliciet overheidsoptreden (nl. verzoeker opnieuw in het bezit stellen van een verblijfstitel) dat impliciet gemotiveerd werd (nl. geen uitweiding over de strafrechtelijke

voorgaanden) waaruit verzoeker rechtmatig kon afleiden dat deze strafrechtelijke veroordelingen al beoordeeld waren en dat hij desondanks toch opnieuw wettig in het Rijk mocht verblijven”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vooreerst vast dat verzoeker geenszins betwist dat hij meermaals werd veroordeeld en dat hij een uitgebreid strafblad heeft. Verder betwist verzoeker niet dat hij op 18 november 2019 van ambtswege werd afgevoerd. Conform artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) werd verzoeker verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens het bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verzocht om zijn herinschrijving en hierbij stukken voorlegde waaruit bleek dat hij het land niet had verlaten, waardoor hij aldus het bewijs van tegendeel, zoals bedoeld in artikel 39, § 7 van het Vreemdelingenbesluit, had voorgelegd.

Meer concreet blijkt dat een medewerker van de sociale dienst van de stad Mechelen op 27 augustus 2020 namens verzoeker een mail stuurde naar de vreemdelingendienst van dezelfde stad, met de volgende mededeling: *“Om zijn ID kaart in orde te brengen moesten wij u een bewijs bezorgen dat aangeeft dat betrokkene vanaf 1408/2019 in België verblijft. Hieronder vindt u de mail van zijn justitie assistente terug waarbij dit wordt aangegeven.”*

In antwoord op deze mail stelde de vreemdelingendienst van de stad Mechelen dat dit inderdaad kan volstaan als voldoende bewijs van aanwezigheid. Er werd gesteld dat *“[w]anneer het Sociaal Huis beslist een referentieadres toe te kennen aan [verzoeker] en u stuurt dit aan mij door, dan kan ik het dossier voorbereiden en kan hij opnieuw een verblijfskaart type C krijgen.”* Op 2 september 2020 deelde de betrokken medewerker van de vreemdelingendienst van de stad Mechelen verweerder mee dat verzoeker op 27 augustus 2020 werd heringeschreven in de registers en dat hij opnieuw in het bezit werd gesteld van (een duplicaat van) de C-kaart. Het administratief dossier bevat een bijlage 15 afgeleverd aan verzoeker op 2 september 2020. Dit document stelt dat verzoeker zich op deze datum heeft aangemeld bij het gemeentebestuur van de stad Mechelen *“om het verblijfsdocument, de verblijfs- of vestigingsvergunning of de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene waarop hij recht heeft te ontvangen (art. 119)”*. Artikel 119 van het Vreemdelingenbesluit voorziet inderdaad in de voorlopige afgifte van een bijlage 15 wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning, *“voor zover de vreemdeling in de registers mag worden ingeschreven of het recht heeft om een dergelijke verblijfs- of vestigingstitel of verblijfs- of vestigingsvergunning te bekomen”*. De aan verzoeker afgegeven bijlage 15 dekte zijn verblijf tot 17 oktober 2020 en dit in afwachting van een nieuwe afspraak voor het afhalen van de C-kaart. Zoals dit wordt gesteld in de bestreden beslissingen, werd aan verzoeker op 28 september 2020 daadwerkelijk de C-kaart uitgereikt, die geldig was tot 2 september 2025.

Het administratief dossier bevat vervolgens een schrijven dat verweerder op 26 oktober 2020 richtte aan de burgemeester van de stad Mechelen. Hij vroeg dit schrijven over te maken aan verzoeker. In dit schrijven kan worden gelezen als volgt:

“Deze vreemdeling werd van ambtswege afgevoerd bij beslissing van 18.11.2019.

Gelieve deze vreemdeling uit te nodigen om zich aan te bieden bij Uw diensten, teneinde hem opnieuw in te schrijven in het bevolkingsregister en hem een nieuwe C-kaart af te leveren, geldig voor 5 jaar vanaf de datum van afgifte.

Deze beslissing is onder voorbehoud. De Dienst Vreemdelingenzaken behoudt zich het recht [voor] om in afwachting van uw invrijheidsstelling over te gaan tot ieder nuttig onderzoek met oog op intrekking van uw verblijf en/of u een inreisverbod op te leggen voor een vastgestelde periode om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Deze onderrichtingen dienen aan de vreemdeling betekend te worden, één exemplaar dient hem overhandigd te worden, een tweede exemplaar dient ons teruggezonden te worden.”

In zoverre verzoeker verwijst naar een beslissing van verweerder van 28 september 2020 om hem opnieuw in het bezit te stellen van een C-kaart, beslissing die volgens hem steunde op een beoordeling van zijn strafverleden, moet – gelet op wat voorafgaat – worden vastgesteld dat geenszins blijkt dat op deze datum verweerder een dergelijke beslissing heeft genomen. Zoals verzoeker wist, gelet op de afgifte van de bijlage 15 op 2 september 2020, was er op deze laatste datum reeds sprake van dat de vreemdelingendienst van de stad Mechelen hem opnieuw had ingeschreven in de registers en hij om deze reden opnieuw gerechtigd was op de C-kaart. Het gegeven dat de nieuwe C-kaart vervolgens nog diende te worden aangemaakt en deze pas op 27 augustus 2020 daadwerkelijk kon worden over-

handigd aan verzoeker, doet hieraan geen afbreuk. Uit dit alles volgt ook duidelijk dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, de beslissing om hem opnieuw in het bezit te stellen van de C-kaart wel degelijk slechts een materieel gevolg was van de beslissing tot herinschrijving. In zoverre verzoeker er in dit verband op wijst dat er tussen de datum van herinschrijving en de datum van afgifte van de nieuwe C-kaart meer dan één maand is voorbijgegaan, moet worden herhaald dat de beslissing tot herinschrijving en de beslissing dat verzoeker opnieuw in het bezit mocht worden gesteld van de C-kaart wel degelijk gezamenlijk werden genomen. Er wordt nog herhaald dat, gelet op de afgifte van de bijlage 15, verzoeker hiervan niet onwetend kon zijn. Zijn betoog mist op dit punt feitelijke grondslag.

De kwestie wie in werkelijkheid bevoegd was om te beslissen tot herinschrijving en tot de afgifte van een nieuwe C-kaart, doet hierover ook nog niet anders oordelen.

Verzoeker kan geenszins overtuigen dat hij op basis van zijn herinschrijving en de vernieuwde afgifte van de C-kaart een rechtmatige verwachting kon koesteren dat, ondanks zijn strafrechtelijke verleden, verweerder minstens tot 2025 niet zou overgaan tot een beëindiging van zijn verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod. Uit het enkele gegeven dat de gemeente overging tot zijn herinschrijving, en hem vervolgens opnieuw in het bezit stelde van de C-kaart, kan niet blijken – ook niet impliciet – dat verweerder een beoordeling doorvoerde in verband met zijn strafrechtelijke verleden en had beslist dat dit onvoldoende zwaarwichtig was om het verblijf te beëindigen. In werkelijkheid steunt verzoeker zijn betoog op dit punt op niet meer dan vermoedens die niet worden onderbouwd, wat iets anders is dan een gerechtvaardigde verwachting die bij hem zou zijn gewekt door een concreet handelen van het bestuur. Zowel uit de mail van de vreemdelingendienst van de stad Mechelen aan de medewerker van de sociale dienst die verzoeker inschakelde om zijn belangen te behartigen als de brief van verweerder aan de burgemeester van de stad Mechelen van 26 oktober 2020 blijkt net zeer duidelijk dat verzoeker enkel opnieuw in het bezit werd of mocht worden gesteld van de C-kaart omdat hij voldoet aan de voorwaarden voor herinschrijving, en dit volledig los stond van een mogelijk onderzoek naar het al dan niet behouden van het verblijfsrecht op grond van artikel 22 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag of verzoeker het schrijven van verweerder van 26 oktober 2020 ook daadwerkelijk ter kennis werd gebracht, dient te worden vastgesteld dat verweerder, als enige bevoegd voor het nemen van de bestreden beslissingen, op geen enkel ogenblik heeft laten uitschijnen als zou bij de hernieuwde afgifte van de C-kaart een onderzoek hebben plaatsgevonden inzake het behoud van het verblijfsrecht ondanks van het strafrechtelijke verleden van verzoeker of heeft doen blijken dat dit voor hem onvoldoende zwaarwichtig zou zijn voor een beëindiging van het verblijf met toepassing van artikel 22 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit alleszins met zijn kritiek niet aan. Het loutere gegeven dat verweerder op dat moment reeds toepassing had kunnen maken van artikel 22 van de Vreemdelingenwet doet hier niet anders over oordelen en toont niet aan dat het bestuur concrete handelingen heeft verricht die bij verzoeker enige rechtmatige verwachting konden wekken dat de bestreden beslissingen niet zouden worden genomen.

Verzoeker toont geenszins aan dat de voorwaarden zijn vervuld om een schending van het vertrouwensbeginsel vast te stellen.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet verweerder verplichten om rekening te houden met bepaalde elementen indien hij het verblijf van een vreemdeling die reeds lange tijd in België verblijft wenst te beëindigen omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het onderzoek naar al deze elementen neemt enige tijd in beslag. Bovendien dient verzoekers hoorrecht hierbij te worden gerespecteerd. Het is niet kennelijk onredelijk dat verzoeker eerst wordt heringeschreven en hij in navolging hiervan opnieuw in het bezit wordt gesteld van de C-kaart, daar hij nog steeds een geldig verblijfsrecht heeft, terwijl verweerder zich wel de mogelijkheid tot een onderzoek naar een beëindiging van dit verblijf voorbehoudt. Nergens blijkt trouwens uit dat verweerder voorafgaand aan de herinschrijving en de hernieuwde afgifte van de C-kaart, in kader van het hoorrecht, verzoeker reeds wees op een onderzoek dat werd gevoerd inzake een mogelijke beëindiging van zijn verblijfsrecht, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod. Zoals verder nog zal blijken, werd verzoeker pas bij aangetekende zending van 24 maart 2021 meegedeeld dat een dergelijke onderzoek was opgestart.

2.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 21, 22, 23 en 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij zijn middel:

“Eerste onderdeel

In art. 22 is er sprake van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Dit duidt op het onderscheid met art. 21 van dezelfde wet waarin er sprake is van redenen van openbare orde of nationale veiligheid voor andere categorieën van vreemdelingen met een minder duurzaam verblijfsrecht.

Hieruit blijkt dat de wetgever gewild heeft dat een vreemdeling slechts in beperktere gevallen een bevel kan krijgen op grond van art. 22 dan op grond van art. 21.

Helaas biedt het art. 22 geen verdere aanwijzingen over hoeveel ernstiger de redenen moeten zijn ten opzichte van de vreemdelingen in art. 21.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (o.a. HvJ 24 juni 2015, C-373/13, H.T./Duitsland) wordt het begrip “openbare orde” omschreven als “naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”.

Indien het gaat om “ernstige” redenen van openbare orde of nationale veiligheid, moeten het dus ernstigere redenen zijn dan diegenen die uit de definitie van het Hof van Justitie blijken.

Dit kan ook zo worden afgeleid uit Memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot de wet van 24.02.2017 (waarbij de artikelen 21 en 22 van de wet werden gewijzigd), waarin het luidt: “Dit houdt in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van Ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het beperkte of onbeperkt verblijf op grond van het nieuwe art. 21” (Kamer 2016-17, 2215/1, 89).

Ook al blijft het ook dan nog vrij vaag, hoe dan ook moet het begrip openbare orde restrictief worden geïnterpreteerd, en in casu nog meer restrictief aangezien de verstoring van de openbare orde “ernstig” moet zijn. Volgens DE CONINCK en EL KADDOURI kan van het art. 22 van de wet ten aanzien van vreemdelingen die hier geboren zijn (zoals verzoeker) of sinds hun jeugd leven enkel in “extreme uitzonderlijke gevallen mogelijk zijn” (DE CONINCK, J. & EL KADDOURI, Y., “Openbare orde en nationale veiligheid in de Belgische Vreemdelingenwet: individuele rechten theoretisch en illusoir?”, T. Vreemd., 2018, 312).

In casu blijkt dat verzoeker 18 strafrechtelijke veroordelingen opliep voor essentieel drie soorten delicten:

- Geweld of bedreigingen, veelal intrafamiliaal*
- Diefstal*
- Drugs:*

Daarnaast heeft verzoeker een reeks veroordelingen opgelopen voor verkeersinbreuken.

Zonder zijn misdrijven te willen minimaliseren, wijst verzoeker er echter op dat niet is aangetoond dat deze inbreuken ernstiger zijn dan normale inbreuken op de openbare orde.

Hoewel verzoeker ook kwantitatief veel veroordelingen heeft opgelopen blijkt toch uit het overzicht dat in de bestreden beslissing wordt geschetst, dat verzoeker steevast tot relatief lichte gevangenisstraffen werd veroordeeld, nl. éénmaal tot een gevangenisstraf van 3 jaar, tweemaal tot een gevangenisstraf van 18 maanden, maar voor het overige steeds tot gevangenisstraffen van minder dan één jaar, veelal met uitstel.

Verweerder zet op geen enkel moment in de beslissing uiteen waarom de verstoring van de openbare orde waarvoor verzoeker met zijn gedrag onmiskenbaar heeft gezorgd, ernstiger is dan de gewone verstoring van de openbare orde. Op blz. 5 tot 7 van de bestreden beslissing wordt voor elk delictstype door verweerder weliswaar omstandig omschreven welke maatschappelijke impact deze feiten hebben gehad, maar geen enkele keer blijkt duidelijk waarom deze zo ernstig zouden zijn dat zij de thans bestreden beslissing verantwoorden t.a.v. een vreemdeling die in België geboren is, en alleszins ernstiger dan de inbreuken op de openbare orde die volstaan om een einde te stellen aan het verblijf van de derdelander met een minder duurzaam verblijfsrecht uit art. 21 van de wet.

Verweerder verwijst weliswaar in de bestreden beslissing naar rechtspraak van het EHRM omtrent drugsdelicten waarin gesteld wordt dat dit ernstige inbreuken op de openbare orde uitmaken. Doch in deze rechtspraak gaat het steevast om veroordelingen voor drugshandel, zoals blijkt uit de beschrijving die verweerder zelf geeft van deze rechtspraak (nl. “dealen van drugs” en “georganiseerde drugs-handel”), terwijl het niet is aangetoond dat verzoeker voor deze feiten veroordeeld is. Uit de omschrijving van de veroordeling die verweerder kan niet worden opgemaakt of het gaat om drugsbezit/-gebruik, dan

wel om drugshandel, zodat dit, minstens in afwachting van consultatie van het administratief dossier, in het voordeel van verzoeker moet spelen en het niet bewezen geacht kan worden dat verzoeker drugs verhandelde, maar hooguit dat hij zelf gebruikte en/of bezat. Dit vermoeden geldt temeer nu uit de bestreden beslissing blijkt dat hij voor de drugsfeiten steeds veroordeeld werd tot veelal milde straffen. Het is alleszins duidelijk dat de maatschappelijke impact op de openbare orde van druggebruik of-bezit veel minder groot is dan die van drugshandel, en dat de rechtspraak van het EHRM enkel op drugshandel betrekking had. Dit volstaat dus evenmin in hoofde van verweerder om te verantwoorden dat het bij verzoeker gaat om een “ernstige” verstoring van de openbare orde.

Zodoende worden het artikel 22 van de wet en de materiële motiveringsplicht geschonden.

Tweede middelonderdeel

Het artikel 23, §2 van de vreemdelingenwet refereert aan de criteria die het EHRM steevast gebruikt bij de toetsing van het art. 8 EVRM.

De criteria die uit het artikel 23, §2 van de wet kunnen worden gehaald als elementen die moeten worden betrokken bij de afweging alvorens het bevel kan worden genomen zijn:

- de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid
- het gevaar dat de vreemdeling vormt
- de duur van zijn verblijf in de gaststaat
- bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong,
- zijn leeftijd
- de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Deze criteria zijn ook degene die terugkomen vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij de criteria worden uiteengezet om de evenredigheidstoets (fair balance toets) uit art. 8.2 EVRM te maken. Deze rechtspraak werd ontwikkeld in het arrest Boultif / Zwitserland (54273/00 van 02.08.2001), en later in het arrest Uner / Nederland (46410/99 van 18.10.2006, arrest Grote Kamer). Verweerder erkent overigens het bestaan van een privé-leven van verzoeker in België (cfr. infra).

Er zijn meer dan criteria die in deze rechtspraak terugkomen dan diegene die worden opgesomd in art. 23, §2 van de Vreemdelingenwet, maar de andere criteria uit de Boultif en Uner rechtspraak is in casu niet relevant aangezien het gaat om criteria die verband houden met de partner en de kinderen van de vreemdeling, terwijl in casu verzoeker een alleenstaande man zonder kinderen is.

Het volstaat echter niet dat met deze elementen “rekening wordt gehouden” zoals wordt voorgeschreven in art. 23 van de wet, ze moeten ook tegenover elkaar worden afgewogen. Net die afweging maakt de fair balance toets uit. De overheid moet daarbij een zorgvuldige afweging maken die gebaseerd is op alle relevante elementen waar zij kennis van heeft of behoort te hebben.

Dit betekent vooreerst dat andere criteria in beginsel niet, of althans niet per se, relevant zijn om de inbreuk op het privé-leven van verzoeker te beoordelen. Zo wordt verzoeker bekritiseerd in de bestreden beslissing omdat hij slechts beperkte tijd gewerkt heeft, en wordt hieruit een beperkte integratie in België afgeleid, doch dit is geenszins relevant. Verweerder stelt (op blz. 5 van de beslissing) dat volgens art. 22 van de wet met zijn sociale en culturele integratie in het Rijk moet worden rekening gehouden maar dat klopt niet: dit criterium wordt vermeld in art. 42bis van de wet (in geval van de beëindiging van het verblijf van een Unieburger) maar niet in de artikelen 21-23 van de wet. Bijgevolg mag het feit dat verzoeker eventueel maar beperkt zou gewerkt hebben (hetgeen hoe dan ook verband houdt met het feit dat hij lange gevangenisstraffen heeft opgelopen), geen element zijn dat bij de afweging van de verschillende elementen in zijn nadeel speelt.

Voor de overige criteria laat verzoeker het volgende gelden:

- Wat betreft de ernst en de aard van de inbreuken op de openbare orde wordt verwezen naar het eerste middelonderdeel, waarin werd uiteengezet dat, hoewel niet kan worden ontkend dat de feiten waartoe verzoeker werd veroordeeld een bepaalde maatschappelijke impact hebben gehad, niettemin in de beslissing niet op relevante wijze wordt uiteengezet waarom deze ernstiger zouden zijn dan “gewone” inbreuken op de openbare orde.

- Wat betreft het gevaar dat verzoeker uitmaakt, meent verzoeker dat dit relatief is: weliswaar blijkt uit het overzicht dat in de bestreden beslissing wordt gegeven (en waarvan verzoeker zich nog het recht voorbehoudt om deze elementen te checken in het administratief dossier waarvan hij nog geen inzage kreeg ten tijde van de redactie van huidig verzoekschrift) dat hij recidiverend was in het verleden doch zijn laatste veroordeling voor strafrechtelijke feiten dateert intussen van 2017 voor feiten van 2016 (behoudens een veroordeling voor een verkeersinbreuk in 2020 waarvan de ernst noch de precieze datum van de inbreuk niet blijkt uit de bestreden beslissing). Bovendien citeert verweerder zelf een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 11.12.2020 waarin gesteld wordt dat “de laatste jaren

melding wordt gemaakt van een positieve evolutie in uw globaal interpersoonlijk functioneren." Dit wordt meteen in hetzelfde vonnis genuanceerd door te verwijzen naar recente verkeersinbreuken en feiten van slagen en verwondingen doch uit het overzicht dat verweerder in de bestreden beslissing geeft, blijkt niet dat verzoeker hiervoor werd veroordeeld zodat het vermoeden van onschuld speelt. In beginsel en behoudens andere informatie die uit het administratief dossier zou blijken, dateren de laatste strafrechtelijke feiten waarvoor verzoeker schuldig werd verklaard dus van 2016.

- Wat betreft de duur van verzoekers verblijf in België is de situatie van verzoeker wel bijzonder aangezien hij hier geboren is en nooit in Marokko, het land van zijn nationaliteit, heeft gewoond, zelfs niet tijdelijk. Verweerder betwist dit niet.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in het arrest Maslov t. Oostenrijk (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, §63) overwogen voor personen in dit geval:

(...) the Court observes that not all settled migrants, no matter how long they have been residing in the country from which they are to be expelled, necessarily enjoy "family life" there within the meaning of Article 8. However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant therefore constitutes an interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect

Verweerder erkent ook uitdrukkelijk dat verzoeker een privé-leven heeft opgebouwd in België. Volgens de principes van het EHRM zijn de sociale relaties die verzoeker in België heeft opgebouwd eveneens beschermenswaardig, aangezien hij enkel in België heeft geleefd. Al zijn familie woont ook hier (zoals gezegd, zijn ouders, zijn broers en zussen en een heel aantal neven en nichten). Verweerder laat uitschijnen dat verzoekers band met zijn ouders en andere familieleden slecht zou zijn aangezien niet blijkt dat zij hem vaak kwamen opzoeken tijdens zijn verblijf in de gevangenis. Echter, door de gevorderde leeftijd van zijn ouders is het voor hen allerm minst evident om zich nog veelvuldig fysiek te verplaatsen. Daarenboven vormt dit geen aanwijzing van het feit dat het contact met zijn ouders verbroken is aangezien het ook mogelijk is om dit contact uit te oefenen per telefoon of per brief. Verweerder laat voorts uitschijnen dat zijn familieleven beperkt in België beperkt is en/of niet beschermenswaardig omdat hij er niet voor terug zou schrikken om geweld te gebruiken tegen zijn familie, waarna wordt ingegaan op de veroordeling die hij heeft opgelopen in 2010 voor feiten van 2008 tegen zijn zus [L.]. Los van het feit dat de context van deze feiten onvoldoende blijkt uit de omschrijving in de beslissing (er is een grote variatie in ernst mogelijk binnen de omschrijving "het binnendringen van de woning van zijn zus met behulp van bedreiging of geweld"), betekent dit niet dat hij geen of beperkt contact zou hebben met zijn andere familieleden en/of dat de relatie met deze andere familieleden om die reden minder beschermenswaardig zou zijn.

- Wat betreft zijn bindingen met Marokko, dient eerder te worden gewezen op het gebrek aan bindingen aldaar. Hij heeft er nooit gewoond, zijn moedertaal is Nederlands, hij ging hier naar school, zijn hele familie woont in België (zijn ouders en al zijn broers en zussen, en ook zijn ruimere familie zoals neven en nichten). In de beslissing wordt gewezen op zijn kennis van de taal die in Marokko wordt gesproken. Welnu, vooreerst blijkt niet uit de bestreden beslissing of, en desgevallend in welke mate, verzoeker effectief het Berbers of het Arabisch machtig is. Zelfs als dat wel het geval zou zijn, dan nog duidt dit niet ipso facto op een band met dit land, louter op een theoretische mogelijkheid tot integratie. Verweerder slaagt er niet in om één concreet element weer te geven dat wijst op het feit dat verzoeker in Marokko een netwerk heeft van personen bij wie hij terecht kan. Verweerder baseert zich louter op algemene en stereotiepe veronderstellingen dat verzoeker wel kennissen of familie zal hebben in Marokko, zonder dat dit op enige manier concreet onderbouwd of gestaafd wordt. De elementen die verweerder aanhaalt zijn dus niet geïndividualiseerd noch pertinent.

- Wat betreft de gevolgen voor hem en zijn familieleden wijst verweerder er in de bestreden beslissing op dat niets verzoeker ervan weerhoudt om in Marokko de plaatselijke taal te leren. Dit is geen pertinent criterium waaruit de banden met Marokko blijken, hoogstens wijst het op (theoretische) mogelijkheden die verzoeker heeft om zich in Marokko te integreren. Ook de veronderstellingen van verweerder in verband met de arbeidskansen van verzoeker in Marokko zijn puur gebaseerd op theoretische veronderstellingen die nergens geconcretiseerd worden.

Verzoeker zal ingevolge het inreisverbod van 15 jaar ook het recht op de uitoefening van enige vorm van familieleven zien verdwijnen. Hij mag immers gedurende 15 jaar niet meer terugkeren naar België. Dit betekent de facto dat de kans groot is dat hij zijn ouders niet meer zal kunnen ontmoeten in hun verdere leven: zijn vader is immers als 91 jaar oud, en zijn moeder 81 jaar oud. Nog gesteld dat hij na 15 jaar opnieuw een verblijfsrecht kan verwerven in België, zelfs maar tijdelijk, is de kans statistisch

gezien bijzonder groot dat zijn ouders op dat ogenblik al overleden zullen zijn. Het is daarenboven gelet op de gevorderde leeftijd van zijn ouders allerm minst vanzelfsprekend om te veronderstellen dat deze hem in Marokko zullen kunnen komen bezoeken. Verzoeker wordt dus de facto het contact met zijn ouders ontzegd.

Verzoeker stelt bijgevolg vast dat de fair balance toets niet op een evenwichtige, zorgvuldige manier is gebeurd in casu. Immers, hoewel niet betwist wordt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een reeks strafrechtelijke inbreuken (hoewel verzoeker, zoals uiteengezet in het eerste middelonderdeel, meent dat niet voldoende blijkt waarom deze inbreuken ernstiger zouden zijn dan gewone inbreuken op de openbare orde zoals vermeld art. 21 van de wet), blijken de andere criteria gedeeltelijk (m.n. de evaluatie van zijn actueel gevaar voor de samenleving) of volledig (het feit dat hij in België geboren is en nooit in Marokko heeft gewoond, dat hij hier een privé- leven heeft opgebouwd, dat zijn familie hier woont, dat de bestreden beslissing het de facto onmogelijk maakt om contact met zijn ouders te blijven uitoefenen, dat hij geen aantoonbare bindingen met Marokko heeft) in zijn voordeel uit te draaien.

Verzoeker meent dat door deze criteria niet adequaat te bespreken, verweerder een schending maakt van de materiële motiveringsplicht, aangezien hij uit de beschikbare informatie die hem ter kennis is foute, of minstens onvolledige conclusies trekt.

Daardoor voert hij de fair balance toets uit art. 8.2 EVRM op een eenzijdige, onzorgvuldige en bijgevolg onevenwichtige manier uit.

Verzoeker meent hoe dan ook dat het artikel 23, §2 van de vreemdelingenwet geschonden is doordat verweerder bepaalde elementen betreft die niet relevant zijn (verzoekers integratie) en anderen niet bespreekt (verzoekers leeftijd) die wel in deze bepaling te lezen staan.

Derde middelonderdeel

Het artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt:

[...]

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod van 15 jaar opgelegd.

Verzoeker verwijst vooreerst naar hetgeen hij aanhaalde in het eerste middelonderdeel van het tweede middel, waarin hij uiteenzette dat verweerder niet aantoonde dat hij een ernstige, dus meer dan gewone, bedreiging van de openbare orde vormt of gevormd heeft. Daarbij werd verwezen naar het onderscheid tussen de mate van de inbreuk op de openbare orde die kan worden gelezen in de artikelen 21 en 22 van de Vreemdelingenwet. Er moet immers verondersteld worden dat de begrippen “ernstig” in de artikelen 22 en 74/11, §1, vierde lid van de wet op dezelfde manier moeten worden geïnterpreteerd.

Daarnaast verwijst verzoeker naar de uiteenzetting die hij in het tweede middelonderdeel gedaan heeft omtrent de fair balance toets die op foute en alleszins onvolledige wijze werd uitgevoerd door verweerder. Deze fair balance toets dient evenzeer te worden gemaakt bij de beslissing tot het uitvaardigen van een inreisverbod als bij het uitvaardigen van een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker verwijst naar dezelfde elementen die hij heeft opgesomd in het tweede middelonderdeel, en dan in het bijzonder naar het feit dat het feit dat het inreisverbod het hem de facto onmogelijk maakt om nog fysiek contact te onderhouden met zijn ouders, die immers al een vergevorderde leeftijd hebben en van wie mag verwacht worden dat de kans bijzonder groot is dat zij binnen 15 jaar nog in leven zijn. Het is bovendien onrealistisch te veronderstellen dat zijn ouders nog in staat zijn om het contact met verzoeker op regelmatige wijze te onderhouden doordat zij zelf nog naar Marokko kunnen reizen.

Tot slot merkt verzoeker op dat niet wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod voor 15 jaar wordt toegekend. De duur lijkt volledig arbitrair te zijn bepaald. Verweerder laat enkel uitschijnen dat de duur nog beperkt werd door dat familie in België heeft en doordat hij in België werd geboren, en dat hij, gezien de veroordelingen die hij heeft opgelopen een veel langer inreisverbod had kunnen krijgen. Deze motivering heeft enkel betrekking op elementen waardoor de duur beperkt wordt maar laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom de duur het vijfvoud bedraagt van de maximale duur van een “standaard” inreisverbod zoals vermeld in art. 74/11, §1 lid 2 van de wet. Het volstaat daarbij niet dat verweerder verwijst naar alle feitelijke veroordelingen die verzoeker zou hebben opgelopen, aangezien niet wordt uitgelegd waarom een inreisverbod van mindere duur niet hetzelfde effect had kunnen sorteren.”

2.2.2. Voorafgaand merkt de Raad op dat niet blijkt dat verzoeker dienstig de schending kan aanvoeren van artikel 21 van de Vreemdelingenwet. In het geval van verzoeker heeft verweerder geen toepassing gemaakt van dit artikel. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker is geboren in België en hier steeds heeft verbleven, heeft verweerder correct toepassing gemaakt van artikel 22 van de Vreemdelingenwet, dat “ernstige” redenen van openbare orde vereist, in plaats van artikel 21 van dezelfde wet, dat slechts “gewone” redenen van openbare orde vereist.

2.2.3. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker merkt op dat voor de toepassing van dit wetsartikel sprake moet zijn van *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”*. Volgens hem moeten dus redenen van openbare orde spelen die *“ernstiger”* zijn dan de *“gewone”* redenen van openbare orde in artikel 21 van de Vreemdelingenwet of dan de omschrijving van het begrip *“openbare orde”* in de rechtspraak van het Hof van Justitie als dat er *“naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] sprake [moet zijn] van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”*. Hij betoogt dat hoe dan ook het begrip ‘openbare orde’ restrictief dient te worden geïnterpreteerd. Hij stelt dat de toepassing van artikel 22 van de Vreemdelingenwet voor vreemdelingen die zijn geboren in België of hier sinds hun jeugd wonen enkel in *“extreme uitzonderlijke gevallen”* mogelijk is. Hij erkent dat hij reeds 18 strafrechtelijke veroordelingen opliep, in essentie voor feiten van geweld of bedreigingen, diefstal en drugs, en dat hij ook meermaals werd veroordeeld voor verkeersinbreuken, maar is van mening dat hiermee niet is aangetoond dat de gepleegde inbreuken *“ernstiger”* zijn dan de *“normale”* inbreuken op de openbare orde. Hij meent dat hij steevast tot relatief lichte gevangenisstraffen werd veroordeeld, vaak ook met uitstel. In zoverre de beslissing tot beëindiging van het verblijf verwijst naar rechtspraak van het EHRM dat drugsdelicten ernstige inbreuken uitmaken op de openbare orde, betoogt hij nog dat dit telkens ging om veroordelingen voor drugshandel, terwijl niet blijkt dat hij voor dergelijke feiten is veroordeeld. Hij stelt zo ook voor de druggerelateerde feiten te zijn veroordeeld tot *“veelal milde”* straffen.

2.2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.2.5. De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is genomen met toepassing van artikel 22, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet en om ernstige redenen van openbare orde. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

[...]

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder het volgende:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

2.2.6. De artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

De begrippen openbare orde en nationale veiligheid waarvan sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken. In deze wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie benadrukt. Zo kan worden gelezen dat *“Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”*. Maar *“[...] in de context van de Unie, met name*

omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.” Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfs-status. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.” De wetgever benadrukte wel “dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd.” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest 112/2019 van 18 juli 2019, dat zich uitsprak over de gehele of gedeeltelijke vernietiging van onder meer de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet, geoordeeld dat de wetgever voldoende heeft gepreciseerd wat dient te worden verstaan onder “redenen van openbare orde of nationale veiligheid”, “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van nationale veiligheid” (overweging B.18.3.).

In het bijzonder voor vreemdelingen die in België zijn geboren of die voor hun twaalf jaar in België zijn toegekomen, moet er sprake zijn van “zeer zware feiten” of nog van “zeer zware criminaliteit” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, DOC 54-2215/003, p. 5; GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, overweging B.24.10).

2.2.7. In zoverre verzoeker tracht voor te houden dat verweerder volledig zou hebben nagelaten uiteen te zetten waarom er in zijn geval “ernstige redenen” van openbare orde spelen, kan dit betoog niet worden bijgetreden. Hieromtrent is net zeer uitvoerig gemotiveerd, rekening houdend met het gegeven dat verzoeker is geboren in België en met zijn concrete persoonlijke gedragingen.

Verweerder wijst op de opeenvolgende strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker sinds het jaar 2000. Hij duidt telkens de feiten die hieraan ten grondslag lagen en de opgelegde straffen. Hij gaat

hierbij ook in op de problematische strafuitvoering. Nog wordt ingegaan op de veelvuldige vermeldingen in de Algemene Nationale Gegevensbank (ANG) in de jaren 2017 tot en met 2020 en het gegeven dat verzoeker in totaal maar liefst 63 veroordelingen wegens verkeersinbreuken opliep, waaronder eveneens tot gevangenisstraffen van meerdere maanden.

Verweerder stelt vervolgens vast dat verzoeker een uiterst beladen strafblad heeft en totaal niet in staat is om zich aan de geldende wetten te houden. Hij benadrukt dat verzoeker, ondanks zijn relatief jonge leeftijd, op een periode van meer dan 20 jaar niet minder dan 18 keer strafrechtelijk werd veroordeeld voor allerlei feiten, met name meerdere diefstallen, meerdere feiten van geweld/smaad tegenover de ordediensten, meerdere feiten van ernstig partner- en familiaal geweld, verkrachting, druggerelateerde feiten en inbreuken op de wapenwetgeving. Op 41-jarige leeftijd was verzoeker reeds veroordeeld tot 152 maanden gevangenisstraf, wat neerkomt op 16,5 jaar. Verweerder wijst erop dat verzoeker meerdere kansen heeft gekregen, waarbij hij meerdere gunstmaatregelen genoot en er duidelijke inspanningen werden geleverd om hem steeds opnieuw de hand te reiken en hem de kans te geven om zich te herpakken. Hij stelt echter vast dat verzoeker zich niet hield aan de gemaakte afspraken en hij geen lessen heeft getrokken uit zijn veroordelingen. Hij benadrukt dat verzoeker de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien en hij niet blijkt te beseffen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Dit maakt volgens verweerder dat het risico dat verzoeker in de toekomst opnieuw strafbare feiten zal plegen *“te groot”* is.

Verweerder benadrukt bij dit alles dat verzoeker zijn agressie, die als een rode draad door zijn strafverleden loopt, niet onder controle krijgt. Hij wijst erop dat verzoeker zich doorheen de jaren meermaals schuldig heeft gemaakt aan ernstige feiten van partner- en intra-familiaal geweld, gaande van bedreigingen en opzettelijke slagen en verwondingen, ook met betrekking tot een minderjarige partner en dit bij herhaling, tot wederrechtelijke vrijheidsberoving en verkrachting. Hij stelt dat feiten van partnergeweld een ernstige inbreuk betekenen op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers en dergelijke feiten in de hedendaagse maatschappij dan ook ontoelaatbaar zijn. Daarnaast stipt hij aan dat verzoeker ook meermaals bijzonder gewelddadig was tegenover de Belgische ordediensten. Hij benadrukt dat verzoeker zich overgeeft aan *“een steeds gewelddadiger wordende delinquentie”* en dat er sprake is van een *“zeer reëel risico dat [verzoekers] ziekelijke drift naar geweld zo onbeheersbaar wordt dat slachtoffers blijvende beperkingen overhouden of zelfs het leven laten”*. Verweerder onderbouwt dit concreet als volgt:

“Overwegende vooreerst dat u reeds 7 maal werd veroordeeld voor ernstige feiten van (ex)partnergeweld, bedreigingen tegenover een (ex-)partner of ander familiaal geweld.

Op 16/05/2002 werd u veroordeeld door de correctionele rechtbank te Mechelen, voor het mondeling bedreigen van mevrouw [K.V.], met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf is gesteld.

Uit deze veroordeling trok u geen lessen, want op 28/11/2003 werd u veroordeeld voor verkrachting op een meerderjarige, slagen en verwondingen met name opzettelijke slagen (2 feiten), vrijheidsberoving wederrechtelijk door een particulier (2 feiten), belaging, bedreigingen mondeling of schriftelijk onder bevel of voorwaarde criminele straf en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Deze feiten pleegde u terug op mevrouw [K.V.]. De rechtbank oordeelde hierover het volgende: “De rechtbank tilt zwaar aan de feiten, die blij geven van een agressieve en gewelddadige persoonlijkheid, met weinig of geen normbesef en een manifest gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit, gelet op het brutaal geweld waarvan beklaagde zich bedient telkens hij zijn zin niet onmiddellijk krijgt.”

Bovendien wijst de rechtbank erop dat zelfs “wanneer beklaagde voor de onderzoeksrechter dient te verschijnen, die hem in vrijheid stelt onder voorwaarden, duurt het slechts enkele dagen vooraleer beklaagde de voorwaarden schendt [...]”.

Overwegende dat uit het arrest van 22/06/2004 van het Hof van Beroep te Antwerpen blijkt dat u uw toenmalige (ex-)partner [K.V.] op 27/03/2003 en 22/01/2003 opnieuw opzettelijke slagen en verwondingen hebt toegebracht. Op 27/03/2003 heeft u bovendien eveneens mevrouw haar autosleutels, die u niet toebehoorden, weggenomen door middel van geweld of bedreiging. In hetzelfde vonnis wordt uiteengezet dat u op 01/02/2003 eveneens mijnheer [N.W.] opzettelijke slagen en verwondingen hebt aangebracht, die voor deze een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge had.

Daarnaast blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 04/11/2010 dat u op 07/01/2008 in de woning van uw zus [A.L.] bent binnengedrongen met behulp van bedreiging of geweld tegen personen, met name tegen uw zus [A.L.] en een minderjarig meisje waarmee u een relatie had genaamd L.M. (geboren op 14 februari 1990, van Belgische nationaliteit). Uit hetzelfde arrest blijkt dat u tussen 01/11/2007 en 08/01/2008, meermaals op niet nader bepaalde datum, en minstens op 01/01/2008 en op 07/01/2008 opzettelijke verwondingen of slagen hebt toegebracht aan dat meisje L.M., met de omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd op een minderjarige. Daarenboven blijkt dat u op 07/01/2008 L.M. heeft bedreigd met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is. In het arrest lezen we het volgende: "Beklaagde [u] is door zijn agressiviteit gevaarlijk".

Verder werd u op 24/12/2015 veroordeeld voor feiten van partnergeweld tegen mevrouw [Y.D.N.], geboren te Turnhout op 26/11/1992. U gaf tegenover de correctionele rechtbank te Mechelen toe uw toenmalige (ex-)vriendin op 23/05/2014 op de parking van een tankstation te Mechelen te hebben geduwd en aan haar te hebben getrokken. Uit de verklaringen van getuigen en camerabeelden van het tankstation blijkt echter dat u uw toenmalige vriendin, in de auto duwde en haar daarbij een kniestoot gaf. Uw toenmalige vriendin verklaarde dat zij het die dag had uitgemaakt met u. In plaats van mevrouw te laten vertrekken, besloot u haar terug in de auto te duwen en fysiek te kwetsen. De rechtbank stelde: "De feiten zijn bijzonder ernstig en getuigen in hoofde van beklaagde van een aanhoudend en absoluut gebrek aan normbesef".

Op 30/11/2017 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar, omdat u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan mevrouw [V.D.C.], met de omstandigheid dat u het misdrijf heeft gepleegd tegen uw echtgenoot of de persoon met wie u samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of heeft gehad. Het Hof van Beroep oordeelde dat de tenlastellegging in uw hoofde bewezen bleef. Het hof baseerde zich hiervoor op: "de vaststelling van de verwondingen die bij het slachtoffer werden vastgesteld. Het medisch attest dd. 12/02/2016 maakt melding van een afgebroken rechter voortand en een snee aan de binnenzijde van de bovenlip. Deze verwondingen zijn in overeenstemming te brengen met een vuistslag/boks met een GSM in de hand, zoals verklaard door het slachtoffer". In het arrest lezen we het volgende: "De beklaagde is duidelijk hardleers en slaagt er - niettegenstaande de vele voorgaande veroordelingen die hij opliep en reeds geboden kansen - niet in om zich te normeren".

Nergens blijkt dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan partnergeweld, u heeft er zich immers reeds jaren aan bezondigd. In 2002 werd u een eerste keer veroordeeld voor partnergeweld en in 2003, 2004, 2010, 2015 en 2017 werd u veroordeeld voor gelijkaardige feiten van partnergeweld. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat uw agressieproblematiek behandeld werd en inmiddels onder controle zou zijn.

U kon uw driften niet onder controle houden en u hield onvoldoende rekening met andermans fysieke en psychische integriteit. De maatschappij kan dergelijk gewelddadig gedrag in geen geval tolereren. Daar waar u als partner een vertrouwenspersoon had moeten zijn, zorgde uw gewelddadige ingesteldheid voor een sfeer van onveiligheid binnen het gezin. Uw herhaaldelijk agressief gedrag verstoorde de rust en het welzijn van uw inmiddels ex-partners. Partnergeweld is in onze hedendaagse samenleving ontoelaatbaar daar ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers.

Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld verplicht staten "vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen".

Uw agressief gedrag hoort niet thuis in een maatschappij waar conflicten op andere manieren worden opgelost. Bovendien verhoogt uw gewelddadig gedrag het onveiligheidsgevoel in de samenleving.

Naast feiten van partner- en familiaal geweld staat u bekend als een persoon die bijzonder gewelddadig is tegenover van de Belgische ordediensten. Zo werd u reeds 6 maal veroordeeld omwille van geweld, weerspanning en/of smaad tegenover van dragers van de openbare macht, met name agenten en een penitentiair bewaker. Uit de verschillende vonnissen kan afgeleid worden dat u met een ernstig agressieprobleem kampt. Het gedrag dat u vertoont, getuigt van een verregaand gebrek aan respect voor de elementaire rechtsregels en andermans fysieke integriteit. Het is duidelijk dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet-blijkt of niet wenst in te zien, noch

schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Hieruit blijkt dat u, ondanks uw geboorte op Belgisch grondgebied, nooit de regels van deze maatschappij hebt geïntegreerd.

De maatschappij dient beschermd te worden tegen dergelijke agressie. De feiten die u pleegde zijn getuigen van weinig zelfbeheersing. Er is gezien uw strafverleden een zeer reëel risico dat uw ziekelijke drift naar geweld zo onbeheersbaar wordt dat slachtoffers blijvende beperkingen overhouden of zelfs het leven laten.”

Verweerder motiveert nog dat verzoeker, in plaats van te werken, zijn toevlucht neemt tot feiten van diefstal, bedrieglijke verduistering en/of heling. Volgens verweerder getuigt dit van een totaal gebrek aan respect voor de wet, voor de regels die gelden in een rechtstaat en voor de maatschappelijke normen en wijst dit op een drang naar snel en gemakkelijk geldgewin. Hij stelt dat verzoeker bij het plegen van deze feiten enkel rekening houdt met het eigen financieel gewin, zonder stil te staan bij de materiële en psychologische gevolgen van zijn daden voor de slachtoffers, waarmee hij blijk geeft van een asociale en valse persoonlijkheid. Hij wijst op de gevoelens van onveiligheid die dergelijke feiten teweegbrengen bij de bevolking. Er is hierbij ook sprake van feiten van diefstal met geweld of bedreiging en/of andere verzwarende omstandigheden.

Daarnaast stelt verweerder vast dat verzoeker ook meerdere veroordelingen heeft voor druggerelateerde feiten. Hij wijst erop dat drugsinbreuken ernstig zijn en tot maatschappelijke overlast leiden. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Naast de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, zo vervolgt verweerder, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving en op mondiaal niveau. Hij motiveert dat, *“hoe dan ook”*, uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat een lidstaat kan oordelen dat het gebruik van verdovende middelen een zodanig gevaar vormt voor de samenleving dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden bijzondere maatregelen zijn gerechtvaardigd.

Verweerder wijst bijkomend ook nog op de maar liefst 63 veroordelingen voor verkeersinbreuken, waarbij hij opmerkt dat er sprake is van ernstige overtredingen die de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen. Dit wijst volgens verweerder andermaal op het gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin verzoeker leeft. Hij maakt er nog melding van dat uit de ANG blijkt dat verzoeker ook in 2020 nog 5 keer werd tegengehouden door de politie, met name tweemaal voor een gewone diefstal, tweemaal voor inbreuken op de bijzondere wetgeving inzake de volksgezondheid en eenmaal voor oplichting via het internet en dat dit allemaal plaatsvond terwijl verzoeker onder elektronisch toezicht stond.

Verweerder wijst ten slotte op een recent vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 11 december 2020 waarin *“vanuit psychosociaal onderzoek”* voor verzoeker *“een sombere prognose op het plegen van nieuwe feiten”* wordt vastgesteld.

Verweerder besluit als volgt:

“Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.”

2.2.8. Op lezing van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht moet aldus worden aangenomen dat verweerder concreet is ingegaan op de persoonlijke gedragingen van verzoeker en heeft beoordeeld of hieruit een ernstige, werkelijke en actuele bedreiging voor de openbare orde blijkt die de beslissing rechtvaardigt of nodig maakt, rekening houdend met het gegeven dat verzoeker in België is geboren. Gelet op de voormelde zeer uitvoerige motivering inzake het *“uiterst beladen strafblad”* van verzoeker met de nadruk op de steeds gewelddadiger wordende delinquentie met steeds terugkerende feiten van ernstig partner- en intrafamiliaal geweld en van bedreiging van en geweld tegen ordehandhavers alsook drugsmisbruik, heling/diefstallen veelal met verzwarende omstandigheden, verduistering en inbreuken op de wapenwetgeving, en waarbij ook wordt gewezen op een zeer ernstig risico op recidive, heeft verweerder wel degelijk onderbouwd dat er sprake is van *“ernstige redenen”* van openbare orde die verder reiken dan en ernstiger zijn dan de *“normale redenen”* van openbare orde.

Verzoeker betoogt weliswaar dat hij de door hem gepleegde feiten niet wenst te minimaliseren, maar kan niet in redelijkheid voorhouden dat een strafblad met 18 strafrechtelijke veroordelingen in een periode van ruim 20 jaar waarbij de opgelegde gevangenisstraffen oplopen tot in totaal 16,5 jaar, voor ernstige vormen van partnergeweld tegenover meerdere voormalige partners – gaande van bedreigingen en opzettelijke slagen en verwondingen, ook met betrekking tot een toenmalige minderjarige partner en dit bij herhaling, tot wederrechtelijke vrijheidsberoving en verkrachting –, voor verschillende vormen van agressie tegen openbare ambtsdragers en voor meerdere feiten van drugsdelicten, diefstal/heling en inbreuken op de wapenwetgeving, waarbij bovendien ook een zeer ernstig risico op nieuwe feiten én op nieuwe slachtoffers met blijvende beperkingen of zelfs dodelijke slachtoffers valt te vrezen, niet vermag de “gewone redenen” van openbare orde te overschrijden. En dit nog daargelaten de zeer vele veroordelingen voor verkeersinbreuken, waaronder rijden onder invloed van drugs, waarbij – zoals volkomen terecht vastgesteld door verweerder – verzoeker andermaal een gedrag vertoont waarbij hij de veiligheid van mensen in gevaar kan brengen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij steevast tot relatief lichte gevangenisstraffen zou zijn veroordeeld, vaak ook met uitstel, merkt de Raad allereerst op dat, zoals verzoeker dit zelf ook reeds aangeeft, dit gegeven inderdaad relatief is. Naast veroordelingen tot gevangenisstraffen voor enkele maanden is er ook sprake van veroordelingen tot gevangenisstraffen van 18 maanden en 3 jaar. Dit zijn geenszins lichte straffen en verweerder heeft ook zeer duidelijk geargumenteed waarom de hieraan ten grondslag liggende feiten zeer ernstig en problematisch zijn. Verweerder is bij zijn beoordeling uitgegaan van een correcte feitenvinding en heeft bovendien rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker verschillende keren een straf met uitstel en/of probatievoorwaarden kreeg opgelegd, maar hij stelde vast dat verzoeker zich niet hield aan de afspraken waardoor het verleende uitstel steevast diende te worden herroepen. Er blijkt dus niet dat verzoeker dit hem initieel toegekende uitstel nog dienstig in zijn voordeel kan inroepen.

Verder moet worden vastgesteld dat een determinerend aspect in de beoordeling van verweerder net de totaliteit van de feiten en veroordelingen vormt, met name de opeenvolging van nieuwe feiten en het herhaaldelijk blijven plegen van ernstige feiten, waarbij hij zijn vrees uit dat er nieuwe, mogelijk zelfs dodelijke, slachtoffers zullen vallen en het gegeven dat er geen werkelijke beterschap blijkt in het gedrag van verzoeker. Hiermee heeft verweerder niet kennelijk onredelijk of onwettig gehandeld. De opgelegde strafmaat voor elk van de veroordelingen betreft slechts één aspect. Verweerder heeft zeer uitvoerig toegelicht waarom de concrete feiten en persoonlijke gedragingen van verzoeker, in hun totaliteit genomen, volgens hem een bijzonder ernstig karakter hebben en maken dat het, ook al werd verzoeker geboren in België, voor de vrijwaring van de openbare orde is vereist dat zijn verblijf wordt beëindigd om ernstige redenen van openbare orde.

Verweerder heeft de nadruk gelegd op de zeer ernstige vormen van partnergeweld tegenover meerdere voormalige partners, gaande van bedreigingen en opzettelijke slagen en verwondingen, ook met betrekking tot een minderjarige partner en dit bij herhaling, tot wederrechtelijke vrijheidsberoving en verkrachting, en het ontoelaatbaar karakter hiervan in de hedendaagse Belgische samenleving omdat ze een ernstige inbreuk betekenen op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers. Hierbij verwees verweerder ook naar het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld dat lidstaten verplicht om “*vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen*”. Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker ook geweld en/of bedreigingen heeft gepleegd ten aanzien van zijn eigen zus. Verder wijst verweerder erop dat verzoeker ook bekend staat als een persoon die bijzonder gewelddadig is tegenover de Belgische ordediensten. Ook hier betreft het meerdere feiten die doorheen de jaren zijn gepleegd. Verweerder geeft ook aan dat er een zeer reëel risico bestaat dat verzoekers drift naar geweld zo onbeheersbaar wordt dat zijn slachtoffers blijvende beperkingen overhouden of zelfs het leven laten. Verweerder duidt vervolgens dat verzoeker een drang heeft naar snel en gemakkelijk geldgewin, nu hij herhaaldelijk overging tot feiten van diefstal, bedrieglijke verduistering en/of heling en dit zonder stil te staan bij de materiële en psychische gevolgen van zijn daden voor de slachtoffers. Ten slotte wijst verweerder op de verschillende veroordelingen voor druggerelateerde feiten. Hij benadrukt dat dergelijke inbreuken ernstig zijn en tot maatschappelijke overlast leiden. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Naast de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, zo vervolgt verweerder, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving en op mondiaal niveau. Hij motiveert dat, “hoe dan ook”, uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat

een lidstaat kan oordelen dat het gebruik van verdovende middelen een zodanig gevaar vormt voor de samenleving dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden bijzondere maatregelen zijn gerechtvaardigd. Verweerder wijst nog op de maar liefst 63 veroordelingen voor verkeersinbreuken, waarbij hij opmerkt dat er sprake is van ernstige overtredingen die de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen. Zij tonen volgens verweerder andermaal het gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin verzoeker leeft. Hij maakt er nog melding van dat uit de ANG blijkt dat verzoeker ook in 2020 nog 5 keer werd tegengehouden door de politie, met name tweemaal voor een gewone diefstal, tweemaal voor inbreuken op de bijzondere wetgeving inzake de volksgezondheid en eenmaal voor oplichting via het internet en dit allemaal plaatsvond terwijl verzoeker onder elektronisch toezicht stond.

Verweerder stelt bij dit alles ook een reëel en ernstig risico op nieuwe strafrechtelijke feiten vast, rekening houdend met het gegeven dat verzoeker in de loop van zijn volwassen leven feiten blijft plegen en dit ondanks zijn veelvuldige veroordelingen, dat hij zich in het verleden niet hield aan de gemaakte afspraken waardoor zijn straffen met uitstel stevast dienden te worden herzien, dat hij zelfs op een ogenblik dat hij nog onder elektronisch toezicht staat nieuwe feiten blijft plegen, dat er sprake is van een steeds gewelddadiger worden delinquentie, dat nergens uit blijkt dat hij werd behandeld voor zijn agressieproblematiek of deze intussen onder controle is en dat een gevaarlijke ingesteldheid zonder schuldinzicht blijkt. Hij citeert hierbij ook enkele keren uit de strafrechtelijke veroordelingen, zoals waar de strafrechters spraken over *“het brutaal geweld waarvan beklaagde zich bedient telkens hij zijn zin niet onmiddellijk krijgt”*, het gegeven dat verzoeker *“door zijn agressiviteit gevaarlijk [is]”* en er sprake is van *“een aanhoudend en absoluut gebrek aan normbesef”*.

Verzoeker neemt niet de moeite een en ander te weerleggen. Met zijn overtuiging dat de strafmaat zoals deze bij elke individuele strafrechtelijke veroordeling is opgelegd al bij al relatief licht is, met name maximaal drie jaar, toont verzoeker nog niet aan dat de beoordeling dat hij een zodanig ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde die maakt dat het, ondanks het gegeven dat hij is geboren in België, noodzakelijk is om zijn verblijf te beëindigen, kennelijk onredelijk of onwettig is, gelet op het gehele strafrechtelijke verleden van verzoeker en de totaliteit van de gedane vaststellingen.

Verzoeker betoogt nog dat de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie enkel handelen over veroordelingen aangaande drugshandel en dat de maatschappelijke impact op de openbare orde van druggebruik of -bezit veel minder groot is dan die van drugshandel. Hij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of hij drugs heeft verhandeld, dan wel enkel drugs heeft gebruikt, waardoor deze motieven niet volstaan om *“ernstige redenen van openbare orde”* te verantwoorden. Hij stelt zo ook voor de druggerelateerde feiten veelal te zijn veroordeeld tot milde straffen.

Op basis van de bij de Raad voorliggende stukken blijkt inderdaad niet dat verzoeker werd veroordeeld voor (georganiseerde) drugshandel. Wel is er duidelijk sprake van een zeer problematisch drugsgebruik of drugsmisbruik, wat verzoeker niet ontkent.

Verzoeker gaat er met zijn kritiek aan voorbij dat verweerder in alle geval heeft gemotiveerd dat drugs-inbreuken in algemeen ernstig zijn en leiden tot maatschappelijke overlast. Hij motiveerde dat het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, een groot probleem vormt voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen in Europa. Naast de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, zo vervolgde verweerder, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving en op mondiaal niveau. Hij motiveerde dat, *“hoe dan ook”*, uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat een lidstaat kan oordelen dat het gebruik van verdovende middelen een zodanig gevaar vormt voor de samenleving dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden bijzondere maatregelen zijn gerechtvaardigd. Bijgevolg heeft verweerder geenszins louter verwezen naar rechtspraak die handelt over de georganiseerde of internationale drughandel. Verzoeker gaat er met zijn kritiek aan voorbij dat hij met zijn drugsmisbruik en het bijhorende aankopen van drugs wel degelijk bijdraagt aan de algemene drugshandel en dat de gepleegde feiten kunnen worden beschouwd als *“druggerelateerde delicten”*. Zelfs al gaat het niet om feiten van georganiseerde drugshandel, betekent dit nog niet dat verweerder het herhaaldelijk plegen van druggerelateerde delicten, in het geval van verzoeker gaande van cannabis, MDMA, amfetamine tot heroïne, niet als ernstig kan beschouwen. Het problematische drugsgebruik van verzoeker kan ook niet volledig los worden gezien van verzoekers persoonlijke gedragingen meer in het algemeen, minstens zijn eerdere problematische gedrag in het verkeer waarbij hij onder invloed van drugs achter het stuur kroop, dat wel degelijk mensenlevens in gevaar kan brengen. Uit de beslissing tot beëindiging van verblijf komt verder duidelijk naar voor dat de

determinerende redengeving waarom hiertoe werd besloten in hoofdzaak het zeer problematische en gewelddadige gedrag van verzoeker is tegenover personen die zijn pad kruisen, zoals toenmalige partners, zijn zus, ordehandhavers en gevangenispersoneel, maar bijvoorbeeld ook personen in het verkeer, en de geuite reële vrees voor nieuwe, mogelijk dodelijke, slachtoffers. Pas in tweede instantie wordt vervolgens ingegaan op de veelvuldige veroordelingen voor diefstal, bedrieglijke verduistering en/of heling en voor druggerelateerde feiten, de vele veroordelingen voor verkeersinbreuken en de blijvende vermeldingen in de ANG. Deze laatste feiten blijkt op zichzelf genomen niet doorslaggevend te zijn geweest, maar hebben er op hun beurt wel mee toe bijgedragen dat werd besloten tot een ernstige bedreiging voor de openbare orde. De doorslaggevende gronden in verband met een niet onder controle zijnde agressieproblematiek en gewelddadige delinquentie worden door verzoeker volledig ongemoeid gelaten.

De motieven moeten dus andermaal in hun onderlinge samenhang worden bekeken. Er wordt in de bestreden beslissing gewezen op meerdere zaken, met name de soorten misdrijven, de gevolgen die deze misdrijven hebben op de slachtoffers en de maatschappij, het gegeven dat verzoeker deze misdrijven maar blijft herhalen en geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en het gegeven dat verzoeker de ernst van zijn daden maar niet kan of wenst in te zien. Tevens wijst verweerder op de mogelijk fatale gevolgen die verzoeker kan veroorzaken in de toekomst, gelet op zijn strafverleden en zijn hoge en reële kans op recidive. Met zijn betoog dat hij niet is veroordeeld voor georganiseerde drugshandel en hij voor de drugdelicten eerder is veroordeeld tot milde straffen, haalt verzoeker andermaal de vaststelling nog niet onderuit dat er in zijn geval sprake is van de vereiste *“ernstige redenen”* van openbare orde, in het bijzonder rekening houdend met de vastgestelde gewelddadige delinquentie samen genomen met de overige strafrechtelijke feiten die evenzeer ernstig zijn en die evenzeer wijzen op een duidelijk gebrek aan normbesef en een asociale persoonlijkheid en op een gebrek aan respect voor de regels in een rechtstaat, of nog op het over een lange tijdsperiode blijven stellen van onverantwoordelijke gedragingen die ernstige schade toebrengen aan zijn medemens en aan het veiligheidsgevoel van de Belgische samenleving, zoals dit werd vastgesteld door verweerder en geenszins wordt weerlegd.

2.2.9. Besluitend stelt de Raad vast dat verweerder er in zijn beslissing tot beëindiging van het verblijf rekening mee heeft gehouden dat verzoeker is geboren in België en hij hier steeds verblijfsgerechtigd was. Hiermee rekening houdend was verweerder van mening dat er evenwel zodanig ernstige redenen van openbare orde spelen die maken dat het gerechtvaardigd en noodzakelijk is om verzoekers verblijf te beëindigen met toepassing van artikel 22 van de Vreemdelingenwet. Verweerder wees erop dat uit verzoekers persoonlijk handelen *“een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren [komt]”*, hij *“een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving”* en dat *“er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen”*. Met zijn uiteenzetting van het middel heeft verzoeker niet aannemelijk kunnen maken dat deze beoordeling steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is en evenmin dat hierbij een incorrecte toepassing is gemaakt van voormeld wetsartikel.

2.2.10. Met zijn betoog toont verzoeker een schending van artikel 22 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht niet aan.

2.2.11. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, in samenhang met de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst op de criteria in artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat deze refereren aan de criteria die het EHRM in zijn arresten Boultif en Üner gebruikt bij de toetsing van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat het niet volstaat dat met de criteria in de genoemde bepalingen rekening wordt gehouden, maar dat deze ook tegenover elkaar moeten worden afgewogen (de zogenaamde fair balance toets). Hij stelt dat er een zorgvuldige en evenwichtige afweging moet plaatsvinden die is gebaseerd op alle relevante elementen waarvan het bestuur kennis heeft of behoort te hebben. Hij is van mening dat, in zijn geval, de criteria niet adequaat zijn beoordeeld en uit de beschikbare informatie foute, minstens onvolledige, conclusies zijn getrokken. De beoordeling overeenkomstig artikel 8 van het EVRM is volgens hem eenzijdig, onzorgvuldig en onevenwichtig. In strijd met artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet is er volgens hem sprake van dat irrelevante elementen in rekening zijn gebracht, terwijl elementen die wel relevant zijn onterecht niet zijn beoordeeld.

2.2.12. In artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt bepaald dat er bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijf rekening moet worden gehouden met de volgende elementen:

- de ernst of aard van de inbreuk op de openbare orde of nationale veiligheid of het gevaar dat van de betrokkene uitgaat;
- de duur van het verblijf in België;
- het bestaan van banden met het land van verblijf of het ontbreken van banden met het land van oorsprong;
- de leeftijd;
- de gevolgen van de beslissing voor de betrokkene en zijn familieleden.

Zoals verzoeker correct aangeeft, komen deze elementen (minstens gedeeltelijk) overeen met de criteria die het EHRM hanteert bij de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het geval van gevestigde vreemdelingen die feiten van openbare orde hebben gepleegd.

2.2.13. Bij de wetswijziging van 24 februari 2017 waarbij de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet werden ingevoegd, werden de procedurele waarborgen voor derdelanders zo niet uit het oog verloren. Volgens de wetgever bieden deze procedurele waarborgen, zoals ingeschreven in artikel 23 van de Vreemdelingenwet, *“voldoende bescherming tegen willekeur. Ze waarborgen een rechtvaardig evenwicht tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen.”* (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 17; zie ook Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

De wetgever heeft het belang van een belangenafweging benadrukt, waarbij het bestuur oog moet hebben voor het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer het een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling. In de memorie van toelichting kan hierover nog het volgende worden gelezen: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling.”* (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 18).

2.2.14. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Met betrekking tot het begrip ‘privéleven’ benadrukt het Hof dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de

gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip “*privéleven*” in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

2.2.15. Verweerder stelde vast dat het administratief dossier van verzoeker geen elementen bevat die wijzen op een familie- of gezinsleven in België. Hij stelde vast dat verzoeker geen echtgenote of kinderen heeft in België. Hij merkte verder op dat verzoeker wel nog allerhande familieleden heeft in dit land, meer bepaald zijn ouders, zus en broer en neven en nichten, maar met deze familieleden geen band van afhankelijkheid blijkt die maakt dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven.

Verzoeker lijkt deze beoordeling te betwisten in zijn middel. Hij stelt dat verweerder laat uitschijnen dat zijn familieleven in België beperkt is en/of niet beschermenswaardig, omdat hij er niet voor zou terugdeinzen om geweld te gebruiken tegen zijn familie. Hij stelt dat dit evenwel niet betekent dat hij geen of beperkt contact zou hebben met zijn familieleden en/of dat de relatie met deze familieleden minder beschermenswaardig zou zijn.

De Raad stelt vast dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of meer algemeen tussen meerderjarige verwanten, enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk*, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, *Nacic e.a. v. Zweden*, par. 76).

Determinerend motief in de beoordeling van verweerder waarom een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aanvaard, is de vaststelling dat geen bijzondere band van afhankelijkheid blijkt. Met zijn betoog toont verzoeker geenszins aan dat deze vaststelling incorrect of kennelijk onredelijk is. Hij geeft niet aan dat enig concreet element dat alsnog kan wijzen op een bijzondere afhankelijkheidsband ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoeker wijst weliswaar nog op de hoge leeftijd van zijn ouders, maar nergens kan uit blijken dat hij nog regelmatige contacten heeft met zijn ouders, laat staan dat hij enige zorg of ondersteuning voor zijn ouders op zich zou nemen. De eventuele banden met familieleden in België kunnen evident wel deel uitmaken van het privéleven in dit land. Hierop wordt verder ingegaan.

Nu verzoeker de vaststelling niet weerlegt dat er geen gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt, is een belangenafweging aangaande het gezins- en familieleven ten opzichte van het algemeen belang van de samenleving niet vereist.

Een miskennis van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven blijkt niet.

2.2.16. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker hier is geboren, aanvaardt verweerder wel een beschermenswaardig privéleven in België waarop de bestreden beslissingen een inmenging vormen. Hij besluit evenwel dat de ernstige bedreiging die verzoeker vormt voor de openbare orde zwaarder doorweegt en de inmenging in het privéleven rechtvaardigt.

2.2.17. Het recht op eerbiediging van het privéleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić e.a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezins- of familieleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen, met name of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), §§ 55-58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde *Boultif/Üner*-criterium zo is ontworpen om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif/Zwitserland*, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A./Verenigd Koninkrijk*, § 63 en 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere marge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezins- of familielevens noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familielevens (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM, wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Het EHRM sluit verder geenszins uit dat in de situatie van een vreemdeling die sinds zijn geboorte of sinds jonge leeftijd in het gastland verblijft, en daar langdurig en wettig verblijf houdt, een einde kan worden gesteld van het verblijf. Er moeten in deze situatie wel “*zeer ernstige redenen*” aanwezig zijn die de genomen maatregel rechtvaardigen en deze moeten proportioneel zijn gelet op het privé- en gezinsleven van de betrokken vreemdeling (zie bv. EHRM 23 oktober 2018, *Levakovic/Denemarken*; EHRM 20 december 2018, *Cabucak/Duitsland*).

2.2.18. Het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 22, § 1 van de Vreemdelingenwet. Hij wordt vervolgens bevel gegeven om het grondgebied in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd met toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen hebben aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissingen een legitiem doel nastreven, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het privéleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.2.19. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51 en 53). Zoals uiteengezet, vereist dit dat de staatssecretaris een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

2.2.20. De Raad stelt vast dat verweerder op zeer uitgebreide wijze is ingegaan op de elementen die het privéleven van verzoeker in België kenmerken. Hij oordeelde dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die voortvloeit uit verzoekers persoonlijke gedragingen zwaarder doorweegt dan zijn persoonlijke belangen.

De Raad stelt, andermaal, vast dat verweerder uitdrukkelijk rekening hield met het gegeven dat verzoeker in België werd geboren, hij intussen 42 jaar oud is en dus ook reeds 42 jaar in België verblijft. Hij merkte wel op dat verzoeker tijdens zijn volwassen leven langdurig in de gevangenis heeft verbleven, met name in totaal 14 jaar en 8 maanden.

Verweerder ging vervolgens in op verzoekers werkverleden. Hij stelde vast dat verzoeker slechts sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt, als interimarbeider of via tijdelijke contracten. Stabiele en regelmatige bestaansmiddelen blijken volgens verweerder allerm minst. Hij merkte op dat verzoeker zijn tewerkstelling steevast maar korte tijd kon aanhouden en op deze wijze niet aantoonde (economisch) te zijn geïntegreerd. De enige duurzame tewerkstelling die verzoeker had, was volgens verweerder bij het OCMW van Mechelen tussen 1 december 2015 en 10 mei 2017. Sinds 12 januari 2021 bleek volgens verweerder geen enkele tewerkstelling meer. Verweerder gaf aan dat van iemand als verzoeker zou mogen worden verwacht dat hij intussen duidelijke economische banden heeft opgebouwd in België en dat hij zou kunnen bogen op een duidelijk werkverleden, wat geenszins het geval blijkt te zijn. Hij merkte op dat verzoeker ervoor opteerde om, in plaats van te werken, diefstallen te plegen, wat getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de wet en een drang naar snel en makkelijk geldgewin. Gelet op het feit dat verzoeker reeds vijfmaal werd veroordeeld voor diefstal, bedrieglijke verduistering en/of heling, stelde verweerder dat het niet verzoekers intentie is om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland en dat er bijgevolg geen sprake is van een economische binding met België. Verweerder stelde nog dat het herhaaldelijk plegen van een verscheidenheid van strafbare feiten aantoonde dat verzoeker niet werkelijk is geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Wat betreft de banden met het land van oorsprong, Marokko, stelde verweerder dat er niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoeker geen andere banden dan zijn nationaliteit met Marokko meer zou hebben. Hij wees erop dat verzoeker in een Marokkaans gezin is opgegroeid en dat een aanzienlijk deel van de mensen die bij verzoeker op bezoek kwamen in de gevangenis van Marokkaanse of Arabische origine waren. Hij stelde dan ook dat het redelijk is om aan te nemen dat verzoeker enige notie heeft van het Arabisch en/of het Berbers en van de Marokkaanse cultuur en gebruiken. Er werd gemotiveerd dat verzoeker, indien nodig, ook Arabisch, Berbers en/of Frans kan leren, daar het niet is aangetoond dat het volledig onmogelijk zou zijn voor hem om een nieuwe taal onder de knie te krijgen. Verweerder stelde verder dat hij niet kan nagaan of verzoeker een netwerk heeft in Marokko en of hij er regelmatig in de zomer langsging om eventuele familie en/of vrienden op te zoeken, nu verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht. Verweerder oordeelde in de voorliggende situatie dat het niet onredelijk is om te veronderstellen dat verzoeker ook in Marokko nog familie en/of kennissen heeft. Hij wees erop dat verzoeker *“hoe dan ook”* een volwassen man is die, zelfs zonder de aanwezigheid van zijn familie, in staat moet zijn opnieuw een kennissenkring en een sociaal netwerk uit te bouwen in een ander land. Verweerder motiveerde dat verzoekers familie hem ook vanuit België kan ondersteunen bij zijn re-integratie in de Marokkaanse samenleving, door middel van financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog hebben in het land van herkomst. Verweerder voegde hier nog aan toe dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker in Marokko (of elders) geen degelijke job zou kunnen vinden om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Hij wees erop dat de (beperkte) werkervaring die verzoeker reeds opdeed in België alleen maar in zijn voordeel kan werken bij het zoeken naar een job in Marokko.

Verweerder gaf aan zich ervan bewust te zijn dat de terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maar stelde vast dat het geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat er onoverkomelijke obstakels bestaan voor verzoeker om zich te integreren in Marokko.

Verweerder hield er nog rekening mee dat verzoeker vrienden heeft in België, maar oordeelde dat contacten kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en via eventuele bezoeken van deze vrienden aan verzoeker in Marokko. Hetzelfde geldt voor verzoekers familie. Verweerder wees erop dat er geen elementen werden bijgebracht aangaande verzoekers gezondheid of de gezondheids-toestand van één van zijn familieleden die afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. In zoverre verzoeker meerdere familieleden heeft in België stelde verweerder trouwens ook reeds vast dat hij niet beschikt over informatie dat verzoeker nog veel contact heeft met zijn ouders en familie. Hij stelde vast dat verzoeker in de periode van 30 juli 2015 tot 5 mei 2019 in de gevangenis slechts tweemaal bezoek kreeg van zijn moeder en zijn vader zelfs nooit op bezoek kwam.

Verweerder oordeelde dat verzoekers privébelangen niet vermogen op te wegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde, die volgens hem rechtvaardigen dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod voor 15 jaar.

2.2.21. Op lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat rekening is gehouden met de aard en ernst van de gepleegde misdrijven, het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van verzoeker in deze periode alsook met het gevaar dat hem uitgaat. In dit verband kan in eerste instantie worden verwezen naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel. Het betoog van verzoeker als zouden de naar voor gebrachte motieven om te besluiten tot *“ernstige redenen”* van openbare orde niet relevant of pertinent zijn, is weinig ernstig en kan in geen geval overtuigen.

Om specifiek terug te komen op het betoog van verzoeker als zouden de hem opgelegde straffen steeds *“relatief licht”* zijn geweest, wees de Raad er al op dat gevangenisstraffen tot 18 maanden en 3 jaar geenszins als *“licht”* zijn te beschouwen. Daarenboven heeft het EHRM reeds duidelijk aangegeven – ook in zaken van vreemdelingen die sinds de geboorte of sinds zeer jonge leeftijd in het gastland hebben verbleven – dat de zwaarte van de strafmaat slechts een van de aspecten is die in rekening moet worden gebracht. Het EHRM wees er hierbij op dat zelfs indien de strafmaat van de meeste recente veroordeling eerder laag is, dit niet verhindert dat de overheden het gehele stafrechtelijke verleden van de betrokkene in rekening kunnen brengen, net als het gegeven dat de betrokkene geen lessen trekt uit eerdere veroordelingen. Ook kan in rekening worden gebracht dat de betrokkene steevast een gebrek aan wil demonstreert om zich te houden naar de wetten van het gastland. Het EHRM merkte op dat het nooit een minimumvereiste wat betreft de straf of de ernst van het misdrijf heeft vooropgesteld om te kunnen leiden tot uitwijzing, en het evenmin het relatieve gewicht van de verschillende criteria in de individuele beoordeling heeft vastgelegd. Dit moet in elke zaak individueel

worden beoordeeld (EHRM 12 april 2021, Munir Johana/Denemarken). Het is in het voorliggende geval net het gehele strafrechtelijke verleden van verzoeker en het gegeven dat niet blijkt dat verzoeker hieruit lessen trekt, met als rode draad een duidelijk agressieprobleem en het steevast demonstreren van een gebrek aan wil om zich te voegen naar de Belgische wetten, die verweerder ertoe hebben gebracht de bestreden beslissingen te nemen.

Verzoeker betoogt nog dat het gevaar dat van hem uitgaat “relatief” is. Hij erkent hierbij dat er sprake was van recidive, maar merkt op dat zijn laatste veroordeling voor strafrechtelijke feiten intussen dateert van 2017 en dit voor feiten van 2016. Hij wijst er verder op dat verweerder zelf citeert uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 11 december 2020 dat de laatste jaren melding wordt gemaakt van een positieve evolutie in zijn globaal interpersoonlijk functioneren. In zoverre er sprake is van recentere feiten, met name verkeersinbreuken en slagen en verwondingen, betoogt hij dat hij hiervoor (nog) niet is veroordeeld en het vermoeden van onschuld speelt.

Verzoeker betwist niet dat hij ook na 2016 nog meermaals in aanraking is gekomen met de politie. Alleen al in 2020 werd verzoeker tegengehouden door de politie voor feiten van diefstal, inbreuken op de bijzondere wetgeving voor de volksgezondheid en oplichting via internet. Verweerder wees erop dat al deze feiten plaatsvonden terwijl verzoeker nog onder elektronisch toezicht stond. Het klopt dat hij hiervoor (nog) niet is veroordeeld, maar verzoeker geeft als dusdanig niet aan de vermelde feiten te betwisten. Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg staat dat verweerder bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Het gegeven dat verzoeker een laatste keer strafrechtelijk werd veroordeeld in 2017 voor feiten gepleegd in 2016 moet ook worden bekeken in het licht van het door verweerder vastgestelde “*uiterst beladen strafblad*” waarbij hij op een periode van meer dan 20 jaar maar liefst 18 maal werd veroordeeld voor strafrechtelijke feiten én het gegeven dat verzoeker in de periode 2016 – 2020 grotendeels in de gevangenis heeft doorgebracht. Tussen 27 maart 2017 en 19 juli 2017 stond hij onder elektronisch toezicht, maar hij diende vervolgens opnieuw te worden opgesloten naar aanleiding van nieuwe strafbare feiten, wat verzoeker niet betwist. Op 20 augustus 2019 werd verzoeker, volgens de bestreden beslissingen, opnieuw onder elektronisch toezicht geplaatst, maar datzelfde jaar kwam hij volgens de ANG nog tweemaal in aanraking met de politie, onder meer voor drugsfeiten, wat hij andermaal niet betwist. Ook in 2020 kwam hij vijfmaal in aanraking met de politiediensten, waarop reeds werd ingegaan.

In de bestreden beslissingen wordt ook specifiek aangegeven dat verzoeker te kampen heeft met een ernstige agressieproblematiek, waardoor er sprake is van een ernstig en reëel risico op nieuwe strafrechtelijke feiten en op nieuwe slachtoffers met mogelijk blijvende beperkingen of zelfs dodelijk geweld. Er wordt ook opgemerkt dat geen enkel stuk voorligt dat aantoonde dat verzoeker werd behandeld voor zijn agressieproblemen of hij deze thans onder controle zou hebben. Verzoeker laat deze motieven ongemoeid en deze blijven dan ook overeind. Er blijkt nergens uit dat verzoeker zou hebben gewerkt aan zijn agressieproblemen of dat hij tot het inzicht is gekomen dat zijn gedrag niet aanvaardbaar is.

In de bestreden beslissingen wordt uitgebreid gemotiveerd waarom verzoeker een reëel en ernstig, maar ook een actueel gevaar is voor de openbare orde. Er werd een zeer reëel risico op recidive vastgesteld. Hierbij heeft verweerder ook rekening gehouden met de elementen die in verzoekers voordeel spreken. Zo wijst hij er inderdaad zelf op dat in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van Antwerpen van 11 december 2020 verzoeker de voorwaardelijke invrijheidsstelling werd toegekend en dat er in dit vonnis het volgende werd gemotiveerd: “*De laatste jaren wordt er evenwel melding gemaakt van een positieve evolutie in uw globaal interpersoonlijk functioneren.*” Verweerder neemt deze elementen wel degelijk mee in zijn beoordeling aangaande het actueel gevaar voor de openbare orde. Echter wijst hij er vervolgens op dat dezelfde strafuitvoeringsrechtbank ook een sombere prognose geeft voor het plegen van nieuwe feiten. In het vonnis is immers het volgende te lezen: “*Vanuit psychosociaal onderzoek wordt voor u een sombere prognose op het plegen van nieuwe feiten weerhouden, aangezien de laatste verkeersinbreuken en feiten van slagen en verwondingen plaatsvonden ondereen proefperiode van elektronisch toezicht of invrijheidstelling onder toezicht.*”

Verzoekers betoog dat het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde “relatief” is en dat de evaluatie van het actueel gevaar eerder in zijn voordeel zou uitdraaien, betreft vooral een eigen persoonlijke inschatting. Verweerder heeft concreet gemotiveerd waarom naar zijn oordeel hierover anders moet

worden geoordeeld en met zijn persoonlijke opvatting slaagt verzoeker er niet in de gedane beoordeling dat hij actueel nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde onderuit te halen.

2.2.22. Inzake de duur van het verblijf in België en de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van verzoeker met België en met zijn land van herkomst, heeft verweerder er bij het nemen van de bestreden beslissingen uitdrukkelijk rekening mee gehouden dat verzoeker in België is geboren en hier steeds heeft verbleven, dus gedurende ongeveer 42 jaar. Hij aanvaardde enkel en alleen al om deze reden een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België. Hij erkende ook dat verzoeker verschillende familieleden heeft in dit land, onder meer zijn ouders en broer en zus. Al deze elementen zijn in rekening gebracht, maar verweerder heeft geoordeeld dat de ernstige redenen van openbare orde zwaarder doorwegen dan de persoonlijke belangen van verzoeker, te meer nu verweerder oordeelt dat geen onoverkomelijke hinderpalen blijken voor een integratie in Marokko. Door het louter herhalen van de voormelde elementen toont verzoeker nog geen onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling aan.

Verzoeker merkt op dat verweerder het laat uitschijnen dat hij een slechte band heeft met zijn ouders en andere familieleden, nu niet blijkt dat zij hem vaak zijn komen bezoeken in de gevangenis en/of een van de veroordelingen handelt over het binnendringen van de woning van zijn zus met behulp van bedreiging of geweld. Hij wijst op de gevorderde leeftijd van zijn ouders – met name 91 jaar wat zijn vader betreft en 81 jaar wat zijn moeder betreft –, waardoor het voor hen niet evident zou zijn om zich nog veelvuldig fysiek te verplaatsen of hem te bezoeken in Marokko. Hij is van mening dat het gegeven dat hij weinig bezoek kreeg in de gevangenis geen aanwijzing is van het feit dat het contact met zijn ouders zou zijn verbroken, *“aangezien het ook mogelijk is om dit contact uit te oefenen per telefoon of per brief”*. Hij wijst erop dat de kans groot is dat hij zijn ouders niet meer zal kunnen ontmoeten, zeker waar hem een inreisverbod voor 15 jaar is opgelegd. Tegen de tijd dat het inreisverbod zijn volledige uitwerking kent, zo betoogt hij, is de kans bijzonder groot dat zijn beide ouders reeds zullen zijn overleden. Hij voert aan dat hem de facto het contact met zijn ouders wordt ontnegd.

Verzoeker wijst er in zijn middel nog op dat hij geen banden heeft met Marokko. Hij stelt er nooit te hebben gewoond. Hij benadrukt dat zijn moedertaal het Nederlands is, dat hij in België naar school is gegaan en dat zijn gehele familie in België woont. Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt of, en in welke mate, hij effectief het Berbers of het Arabisch machtig is. Hij wijst erop dat zelfs indien dit het geval is, dit nog niet noodzakelijk duidt op een band met Marokko, maar louter op een theoretische mogelijkheid tot integratie. Hij betoogt dat verweerder er niet in slaagt om één concreet element weer te geven dat wijst op het gegeven dat hij in Marokko een sociaal netwerk heeft. Hij is van mening dat verweerder gebruik maakt van *“algemene en stereotiepe”* veronderstellingen dat hij wel kennissen of familie zal hebben in Marokko, zonder dat dit op enige manier wordt onderbouwd of gestaafd. Ook waar verweerder stelt dat verzoeker de plaatselijke taal kan leren of wel werk zal vinden, is verzoeker van mening dat verweerder enkel wijst op theoretische mogelijkheden tot integratie, maar dat hij nalaat om geïndividualiseerde en pertinente elementen inzake zijn banden met Marokko te duiden. Er zijn volgens hem geen aantoonbare banden met Marokko.

In dit verband moet allereerst worden gewezen op de, niet-betwiste, vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden om te worden gehoord voorafgaand aan het nemen van deze beslissingen, om zo elementen naar voor te brengen die er zich volgens hem tegen konden verzetten dat deze beslissingen werden genomen en die volgens hem in alle geval in rekening dienden te worden gebracht, maar hij hieraan geen gevolg heeft gegeven. Verweerder stelde in zijn beslissingen vast dat het bijgevolg verzoeker zelf is die het bestuur verhinderde na te gaan of hij nog een netwerk heeft in Marokko en of hij bijvoorbeeld nog regelmatig naar dit land reist om eventuele familie of vrienden te bezoeken. Verzoeker betwist deze vaststelling op zich niet.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij aangetekende zending van 23 maart 2021, verzoeker heeft aangeschreven opdat hij een vragenlijst in het kader van het hoorrecht zou invullen en zou terugsturen. In dit schrijven wordt het volgende gesteld:

“Omdat uw verblijfssituatie onderzocht wordt, verzoekt Dienst Vreemdelingenzaken u om deze vragenlijst in te vullen.

Overeenkomstig artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen.

De mogelijkheid bestaat dat uw recht op verblijf wordt beëindigd en dat men u de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode onttrekt.

Deze beslissing wordt genomen op grond van redenen van openbare orde.

Het beëindigen van het verblijf en de duur van het inreisverbod hangt van uw persoonlijke situatie af. Het is dus in uw belang om op een correcte en complete wijze deze vragenlijst te beantwoorden.

U wordt verzocht waar nodig de gevraagde bewijzen aan het leveren. Bij elke vraag vindt u tussen haakjes een voorbeeld van een document dat u kan aanleveren. Indien u geen bewijzen voorlegt, kan Dienst Vreemdelingenzaken in de genomen beslissing uw verklaring niet in overweging nemen.

U kan de vragenlijst zelf vervullen of met hulp van een derde (familielid/advocaat/sociaal-assistent).

Alle informatie moet aan Diens Vreemdelingenzaken overgemaakt worden binnen de 15 dagen geteld vanaf de betekening van deze brief. U kan uw antwoorden per mail versturen op het volgende adres: [...] of op het postadres: [...]"

In de bijgevoegde vragenlijst werd verzoeker onder meer gevraagd naar de aanwezigheid van familieleden in het land van herkomst en naar redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar dit land.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aangetekende zending op 24 maart 2021 is aangeboden op verzoekers adres. De postbode heeft diezelfde dag bericht achtergelaten dat deze zending op het postkantoor kon worden afgehaald. Op 9 april 2021 is dit aangetekend schrijven echter teruggezonden naar de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat het niet werd afgehaald.

Verzoeker werd bijgevolg de mogelijkheid geboden om te worden gehoord voor het nemen van de bestreden beslissingen. Hij betwist niet dat enkel door zijn eigen nalatig handelen hij niet kon worden gehoord en toont niet aan dat het onzorgvuldig was waar verweerder vervolgens zijn beslissingen nam op basis van de (beperkte) informatie waarover hij op dat ogenblik kon beschikken. Verzoeker is in deze situatie slecht geplaatst om te stellen dat bepaalde gegevens onterecht niet in rekening zijn gebracht.

Met zijn uiteenzetting slaagt verzoeker er daarenboven ook geenszins in om de door verweerder gedane vaststellingen te weerleggen. Hij komt met zijn kritiek niet verder dan te stellen dat de vaststellingen hypothetisch en niet pertinent zouden zijn, maar laat na concreet uiteen te zetten waarom verweerder deze vaststellingen niet kon maken. Hij gaat er ook aan voorbij dat verweerder in de bestreden beslissingen wel degelijk uiteenzet hoe hij tot zijn vaststellingen komt.

In zoverre verzoeker van mening is dat verweerder het ten onrechte laat uitschijnen dat hij een slechte band heeft met zijn ouders en andere familieleden in België en vervolgens wijst op de hoge leeftijd van zijn ouders die het voor hen niet evident zou maken om zich nog veelvuldig fysiek te verplaatsen, wordt in eerste instantie herhaald dat verzoeker hieromtrent geen elementen heeft aangebracht in het kader van het horen voor het nemen van de bestreden beslissingen. Verweerder kon zijn beslissingen dus slechts steunen op de informatie waarover hij zelf beschikte en waaruit niet kan blijken dat verzoeker veel contact heeft met zijn ouders en familie, getuige de bezoekerslijsten van de gevangenis in de periode van 30 juni 2015 tot 5 mei 2019. Hieruit bleek onder meer dat verzoeker in deze periode maar tweemaal werd bezocht door zijn moeder en geen enkele keer door zijn vader. Verweerder wees er verder nog op dat verzoeker ook is veroordeeld voor strafrechtelijke feiten gepleegd ten aanzien van zijn eigen zus. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet.

De Raad moet vervolgens vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze concreet kan aantonen dat hij actueel nog contacten heeft met zijn ouders of andere familieleden in België, laat staan nauwe of "goede" contacten. Hij neemt niet de moeite om zijn werkelijke en actuele relatie met zijn familie te duiden en in dit verband concrete bewijselementen naar voor te brengen. Hij toont bijgevolg ook geenszins aan dat het specifiek de bestreden beslissingen zijn, in het bijzonder het inreisverbod voor 15 jaar, die maken dat het contact met zijn familieleden zou worden bemoeilijkt of verhinderd of de banden met zijn familieleden zouden worden verbroken.

Zelfs voor zover er alsnog contacten zouden zijn, geeft verzoeker trouwens zelf reeds aan dat dit contact ook mogelijk is per brief of telefoon, wat eveneens mogelijk is vanuit Marokko. In de bestreden beslissingen wordt er overigens nog op gewezen dat verzoeker via moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn vrienden. Dit kan tevens een mogelijkheid zijn om contact te behouden met zijn ouders en andere familieleden in België.

Verzoeker toont verder ook geenszins concreet aan dat zijn ouders niet langer in staat zouden zijn om zich te verplaatsen naar Marokko. Bovendien kan er niet aan voorbij worden gegaan dat verzoeker door

verweerder wordt beschouwd als iemand die *“een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving”* en dat uit zijn persoonlijk handelen *“een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt”*. Verder herhaalt de Raad dat verzoeker heeft nagelaten om deze elementen concreet aan te brengen bij het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissingen. Hij heeft immers geen gebruik gemaakt van zijn mogelijkheid om te worden gehoord. In de bestreden beslissingen heeft verweerder dan ook gemotiveerd als volgt: *“U hebt geen elementen aangebracht, en er blijken geen elementen uit uw administratief dossier, met betrekking tot uw gezondheid of met betrekking tot de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.”* Verzoeker heeft ten slotte steeds de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen op grond van humanitaire omstandigheden, overeenkomstig artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen zijn uitgebreid gemotiveerd, rekening houdend met alle relevante elementen die verzoekers situatie kenmerken en zoals deze gekend waren bij het bestuur. Het loutere gegeven dat verzoeker in België hoogbejaarde ouders heeft, kan nog geen afbreuk doen aan het geheel van de gedane vaststellingen.

In zoverre hij aanvoert geen banden te hebben met Marokko, nu hij er nooit heeft verbleven, betwist verzoeker andermaal niet dat hij zelf in gebreke is gebleven om in het kader van het hoorrecht te antwoorden op de hem gestelde vragen naar de banden met het land van herkomst en de redenen die maken dat van hem niet zou kunnen worden verwacht dat hij naar dit land terugkeert. Verzoeker verwijt het bestuur wel de concrete banden met Marokko niet te zijn nagegaan en deze niet te hebben aangetoond, maar gaat er hierbij al te gemakkelijk aan voorbij dat verweerder dit wel degelijk mee in rekening heeft willen brengen, maar hierbij stootte op een gebrek aan medewerking van verzoeker zelf. Dit kan dan ook niet in redelijkheid worden tegengeworpen aan verweerder. Zoals verweerder aangaf, maakt het gegeven dat verzoeker steeds in België heeft verbleven niet noodzakelijk dat hij niet regelmatig, bijvoorbeeld voor vakantiedoeleinden, in Marokko kan hebben verbleven of dat hij geen banden met of contacten binnen Marokko heeft, bijvoorbeeld met verdere familieleden die er nog verblijven. Noch in het kader van het horen noch in zijn verzoekschrift kon verzoeker trouwens concreet aantonen dat hiervan geen sprake was of is. Verzoeker beperkt zich op dit punt tot louter algemene en niet-onderbouwde beweringen dat hij in Marokko geen enkele familie meer zou hebben of er geen leven kan opbouwen, zonder op dit punt concrete informatie te verstrekken of concrete bewijselementen naar voor te brengen. Wat er ook van zij, verzoeker geeft nergens duidelijk aan dat hij het Arabisch en/of Bergens niet machtig is en ontkent evenmin dat hij, tot op zekere hoogte, vertrouwd is met de Marokkaanse cultuur en gebruiken. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk was om aan te nemen dat hij enige kennis heeft van het Arabisch en/of het Berbers omdat hij is opgegroeid in een Marokkaans gezin en dat hij op die manier ook kennis heeft van de Marokkaanse cultuur en gebruiken. Verweerder oordeelde dat het voor verzoeker als volwassen persoon, zelfs zonder familie, mogelijk moet zijn om opnieuw een leven uit te bouwen in Marokko. Verzoeker blijft in gebreke concrete elementen naar voor te brengen die erop wijzen dat dit geenszins mogelijk is of dat hiervoor onoverkomelijke hinderpalen bestaan. Hierbij ontkende verweerder trouwens geenszins dat deze integratie moeizaam kan verlopen, gelet op verzoekers langdurig verblijf in België. Hij stelde wel vast dat er geen onoverkomelijke obstakels blijken die het onmogelijk maken een leven uit te bouwen in Marokko. Verzoeker brengt geen concrete elementen naar voor die maken dat hierover anders zou moeten worden geoordeeld. Er blijkt niet dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat verzoeker, een volwassen man van wie een zekere kennis van en vertrouwdheid met de talen en cultuur in Marokko kan worden aangenomen, ook een sociaal netwerk kan uitbouwen in Marokko en hij er zich op de arbeidsmarkt kan begeven. Bovendien wijst verweerder er tevens op dat zijn familie hem desgewenst kan ondersteunen bij zijn integratie in de Marokkaanse samenleving, door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog hebben in het herkomstland. Ondanks al zijn kritiek, weerlegt verzoeker geenszins de vaststellingen van verweerder aangaande zijn banden met Marokko en zijn mogelijkheden om in dit land een nieuw leven op te bouwen.

Verzoeker kan ook niet voorhouden dat er geen rekening is gehouden met zijn leeftijd. Immers heeft verweerder bijzondere aandacht besteed aan het gegeven dat verzoeker in België is geboren en hij intussen ongeveer 42 jaar oud is. Dit wordt uitdrukkelijk in rekening gebracht. Hij oordeelde echter dat dit, in casu, niet inhoudt dat er onoverkomelijke obstakels zijn om een nieuw leven op te bouwen in Marokko. Hij stelde dat verzoeker net een volwassen man is van wie mag worden verondersteld dat hij, zelfs zonder familie, ook een leven kan opbouwen in Marokko. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift niet aan met welke aspecten van zijn leeftijd nog verder rekening had moeten worden gehouden en op welke wijze dit nog een invloed had kunnen hebben op de bestreden beslissingen. Het is geenszins

kennelijk onredelijk om te oordelen dat een persoon van 42 jaar een voldoende zelfstandigheid heeft om in een land waarvan hij tot op zekere hoogte de taal en cultuur kent een nieuw leven op te bouwen. De Raad kan niet inzien waarom zijn leeftijd hiervoor een belemmering zou vormen.

2.2.23. Verzoeker betoogt nog dat bij de beoordeling van het privéleven in België criteria in rekening zijn gebracht die volgens hem niet relevant zijn. Hij doelt hierbij op de motieven dat hij slechts beperkte tijd heeft gewerkt in België, waaruit een beperkte integratie wordt afgeleid. Hierbij merkt verzoeker ook op dat, in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, in de artikelen 21 tot en met 23 van de Vreemdelingenwet niet wordt voorzien dat ook rekening moet worden gehouden met de sociale en culturele integratie in België, zodat de integratie niet relevant zou zijn voor de toepassing van deze artikelen. Verzoeker is dan ook van mening dat zijn beperkte tewerkstelling niet in zijn nadeel had mogen spelen. Nog stelt hij dat dit, hoe dan ook, verband houdt met de lange gevangenisstraffen die hij heeft opgelopen.

Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat in de artikelen 21 tot en met 23 van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk wordt gesproken over *“sociale en culturele integratie in het Rijk”*, gaat hij er met zijn kritiek wel aan voorbij dat in artikel 23 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van verblijf er rekening moet worden gehouden met *“het bestaan van banden met zijn land van verblijf”*. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat zijn werkverleden of nog de economische banden met België hiervan geen onderdeel kan of mag uitmaken.

Dit is eveneens in overeenstemming met wat het EHRM verstaat onder een privéleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Er dient immers op te worden gewezen dat artikel 8 van het EVRM het recht inhoudt op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Verzoeker geeft trouwens zelf ook net aan dat artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet refereert aan de criteria die het EHRM stevast gebruikt bij de toetsing aan artikel 8 van het EVRM.

Verweerder kan bijgevolg wel degelijk, zowel in het kader van artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet als artikel 8 van het EVRM, verzoekers economische banden met België, die uiteraard samenhangen met zijn werkverleden, alsook zijn sociale en culturele integratie in dit land, of net het gebrek hieraan, in rekening brengen. Verzoeker betwist noch weerlegt de gedane vaststellingen dat een werkelijke integratie in België wezenlijk niet blijkt.

2.2.24. Verzoeker betwist verder niet dat de overige criteria zoals ontwikkeld in de rechtspraak van het EHRM in zijn concrete situatie niet relevant zijn. Zoals reeds werd vastgesteld, blijkt niet dat verzoeker een partner of kinderen heeft in België.

2.2.25. De staatssecretaris heeft verder, in het kader van het recht op eerbiediging van het privéleven, de individuele belangen van verzoeker afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat bij het handhaven van de openbare orde. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden als zou geen werkelijke belangenafweging hebben plaatsgevonden. Verweerder heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle hem gekende relevante feiten en omstandigheden die de situatie van verzoeker kenmerken, in overweging genomen. Hij heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker. Verweerder oordeelde als volgt:

“Gezien het feit dat u in België bent geboren is het duidelijk dat deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf in België een inmenging vormt van uw privé-leven. Toch rechtvaardigen de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van verdere strafbare feiten, de inmenging in het uitoefenen van het recht op uw privé-leven. De samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt. Uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en

gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden of verweerder hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of nog dat er sprake is van een eenzijdige, disproportionele of onevenwichtige belangenafweging.

De Raad is van oordeel dat verweerder in hoofde van verzoeker, niettegenstaande hij hier is geboren en steeds heeft verbleven, *“zeer ernstige redenen”* van openbare orde heeft aangetoond. Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak, is de Raad er in casu niet van overtuigd dat er, gelet op verzoekers privéleven in België, sprake is van elementen die zodanig zwaar wegen dat deze opwegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde die maken dat de Belgische samenleving moet worden beschermd tegen verzoekers gedragingen.

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de staatsecretaris zich in de bestreden beslissingen niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er evenmin sprake is van een miskenning van het recht op eerbiediging van het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

2.2.26. Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 23 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.27. In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker ten slotte, specifiek wat betreft het opgelegde inreisverbod voor 15 jaar, de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.28. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.2.29. Verzoeker merkt correct op dat het voor het opleggen van een inreisverbod voor meer dan 5 jaar – zoals in casu – is vereist dat er sprake is van een *“ernstige bedreiging”* voor de openbare orde. Dit dient door verweerder specifiek te worden gemotiveerd *“door te steunen op een risicoanalyse van het gevaar dat de betrokkene in de toekomst zal betekenen”* (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.67.3.).

2.2.30. Verzoeker werd een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, omdat hij gelet op zijn persoonlijke gedragingen een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en rekening houdend met de vermelde individuele omstandigheden van het geval. Wat de ernstige redenen van openbare orde betreft, steunt verweerder zich op dezelfde motieven als voor de beslissing tot beëindiging van het verblijf. In zoverre verzoeker andermaal van mening is dat het niet is aangetoond dat hij een ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, volstaat een verwijzing naar de voorgaande bespreking van het middel. Hierbij kwam ook reeds aan bod dat verweerder concreet heeft gemotiveerd waarom hij in de toekomst nieuwe feiten en nieuwe, mogelijk dodelijke, slachtoffers reëel acht.

2.2.31. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden inreisverbod verder uitgebreid gemotiveerd waarom verweerder een inreisverbod met een duur van 15 jaar proportioneel en noodzakelijk vindt. Hierbij werd rekening gehouden met de aanwezigheid van familieleden in België en met het gegeven dat verzoeker hier is geboren en er dus sprake is van een inmenging in het privéleven. Verweerder is evenwel van oordeel dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die voortvloeit uit verzoekers persoonlijke gedragingen zwaarder doorweegt dan zijn persoonlijke belangen en de opgelegde duur rechtvaardigt en noodzakelijk maakt.

In het bestreden inreisverbod wordt het volgende opgenomen:

“Een inreisverbod van 15 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. De duur van het inreisverbod houdt rekening met het feit dat u familie in België heeft en dat u in België bent geboren.”

en

“U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.

Gezien uw familie in België woont en het feit dat u in België werd geboren, wordt het inreisverbod beperkt tot 15 jaar, in de hoop dat dit u tot inzicht zal brengen om u in de toekomst beter te gedragen en opnieuw een leven in normale omstandigheden op te bouwen. U dient te beseffen dat u, gezien de veroordelingen die u heeft opgelopen, een veel langer inreisverbod zou kunnen gekregen hebben.”

Er blijkt aldus dat verweerder de duur van het inreisverbod heeft beperkt tot 15 jaar omwille van verzoekers familie in België en het gegeven dat verzoeker in België is geboren. Hij geeft uitdrukkelijk aan dat verzoeker, gelet op het *“ernstig gevaar voor de openbare orde”* dat hij vormt en zijn specifiek strafverleden, een langer inreisverbod had kunnen worden opgelegd.

Verzoeker verwijst naar zijn uiteenzetting van het tweede onderdeel van het middel waarin hij stelt dat er sprake is van een foute en onvolledige belangenafweging, waarbij hij opnieuw aanhaalt dat het hem de facto onmogelijk wordt gemaakt nog fysiek contact te hebben met zijn ouders. Hiervoor volstaat een verwijzing naar de bespreking van dit onderdeel van het middel. Door louter opnieuw te wijzen op zijn hoogbejaarde ouders in België, toont verzoeker niet aan dat verweerders beoordeling alsnog onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Verzoeker geeft vervolgens aan dat het bestreden inreisverbod hem niet in staat stelt om te begrijpen waarom hem een inreisverbod voor 15 jaar werd opgelegd, of nog een duur die het vijfvoud bedraagt van de maximale duur van een *“standaard”* inreisverbod, zoals bedoeld in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Er is volgens hem enkel gemotiveerd over de elementen die ertoe hebben geleid dat de duur werd beperkt. Hij betoogt dat de duur volledig arbitrair lijkt te zijn bepaald. Hij stelt dat het niet kan volstaan te verwijzen naar alle feitelijke veroordelingen en dat er niet wordt uiteengezet waarom een inreisverbod met een minder lange duur niet hetzelfde effect had kunnen ressorteren.

In tegenstelling tot wat verzoeker stelt, wordt er wel degelijk aangegeven waarom een inreisverbod met een duur van 15 jaar als proportioneel wordt beschouwd. Er wordt verwezen naar het gegeven dat dit een *“noodzakelijke”* maatregel is voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten, nu verzoekers gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hierbij is geenszins louter verwezen naar *“alle feitelijke veroordelingen”*, maar zeer uitvoerig toegelicht dat doorheen de afgelopen 20 jaar nergens inspanningen blijken om op het juiste pad te blijven en integendeel de lijst misdrijven almaar langer wordt, dat er sprake is van een agressieproblematiek die niet onder controle is, dat er een ernstig risico is op nieuwe, mogelijk dodelijke, slachtoffers en op nieuwe ernstige strafrechtelijke feiten, dat elk schuldinzicht blijkt te ontbreken en dat verzoeker blijft volharden in de criminaliteit waardoor het noodzakelijk is om de maatschappij tegen hem te beschermen en hem een duidelijk signaal te geven dat zijn gedrag ontoelaatbaar is. Verder blijkt dat verweerder ook rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers geval, namelijk de aanwezigheid van zijn familie in België en zijn privéleven alhier, gelet op het feit dat hij 42 jaar in België heeft verbleven en hier is geboren. Verzoeker wordt bovendien uitdrukkelijk aangesproken door te stellen dat hij dient te beseffen dat hij, gelet op al zijn veroordelingen, een veel langer inreisverbod had kunnen krijgen. Verweerder stelt de duur van het inreisverbod te beperken tot 15 jaar, nu verzoeker is geboren in België en hij hier familie

heeft wonen. Verweerder drukt de hoop uit met deze termijn verzoeker tot inzicht te brengen, zodat hij zijn gedrag in de toekomst zal beteren.

De duur van het inreisverbod werd met andere woorden bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekers geval, namelijk de ernstige redenen van openbare orde en het actuele gevaar op nieuwe, ernstige feiten, het duidelijke signaal dat dient te worden gegeven om verzoeker tot inzicht te brengen en de milderende factoren dat verzoeker in België is geboren en hij hier familie heeft. Verweerder heeft duidelijk een evenwicht trachten te vinden tussen de ernstige redenen van openbare orde waartegen de Belgische samenleving moet worden beschermd en verzoekers persoonlijke belangen. Verzoekers kritiek dat de duur arbitrair werd bepaald en dat er niet werd uiteengezet waarom een inreisverbod voor 15 jaar werd opgelegd of waarom een inreisverbod met een minder lange duur niet hetzelfde effect had kunnen sorteren, kan niet worden aangenomen. Verweerder dient trouwens enkel de redenen te vermelden waarom voor een welbepaalde termijn wordt gekozen. Hij is er niet verplicht toe om te motiveren waarom hij niet kiest voor een andere termijn.

2.2.32. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat – bij het opleggen van het inreisverbod en het bepalen van de duur ervan – geen voldoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. Hij maakt evenmin aannemelijk dat het bestuur bij het opleggen van het inreisverbod voor 15 jaar is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Het bestuur heeft de duur van het inreisverbod wel degelijk bepaald rekening houdende met de concrete omstandigheden van het geval en er blijkt, rekening houdende met de voorgaande bespreking van het middel, niet dat het hierbij enige relevante omstandigheid ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. Een disproportionaliteit tussen verzoekers persoonlijke belangen enerzijds en het algemene belang anderzijds wordt ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.33. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.34. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS